

Nyíriné Takács Éva Ami nekem Erdély

Vándormadár voltam
Kerek föld ölében,
Felemelt az Isten
S hazavitt kezében.
Ekkor jártam először
Erdély Gyimesében.

Szívem hajléka itt van.
Otthonomnak érzem,
Mintha mindig itt élt volna
A lelkem egészen.

Mikor Erdély bársonydombját
Szemem simogatja,
Úgy érzem, mintha engem (ő)
Visszasimogatna.

Fényes csillagtakarója
Úgy borul rám éppen,
Ahogy gyermekként aludtam
Isten tenyerében.

Erdély Te szép Édesanya
Miért szeretlek Téged?
Úgy vágyik a szívem hozzád
Lassan elemészted.

Szeretet a Te gyümölcsöd,
Aki megkóstolja,
Soha nem felejtí ízét
Nem oltódik szomja.

Szép gyimesi csángó világ
Fogadj gyermekednek!
Hagy tartozzak azok közé,
Akik itt születtek.

Engedd, hogy szeressem
Bársonyos dombjaid.
Az emberekkel, akik miatt
Isten is itt lakik.

Carol Inna Hotel a csillagok felé

Ez a „hotel” a zuglói Kövér Lajos utcában állt.

A csillag nem a ház homlokzatán volt, hanem belül a lakók mellére varrva. Sok sárga csillag. Tulajdonosaik nem jöhettek ki, csak amikor elvitték őket.

Azt nem tudtuk, hogy hová, de hogy kik ők, azt lehetett tudni.

Éjszakánként sikoltozások, kiabálások voltak, teherautó jött és elment.

Azonban a Kövér Lajos utca nem csak erről a házról volt híres, hanem a sarki szatócs üzletről is. Ez állt a cégtáblán:

VEGYES BOLT.

tulajdonos: özv. Kövér Lajosné

Mindig azt hittem, hogy róla nevezték el az utcát, de rá kellett jönnöm, hogy nem így van. Mert (később), amikor államosították, vagyis elvették özv. Kövér Lajosné tulajdonát, akkor sem változtatták meg az utca nevét.

Ez a kis üzlet látta el élelmiszerral és sok egyébvel a környéken épült családi házakat. Így a miénket is.

A tulajdonos maga intézett mindent, az áru beszerzést és kiszolgált a vevőket. Azt hiszem, hogy „ő sem söpörte le a mérleget”.

A vásárlók türelmesen várokoztak miközben Kövérné egy-egy vevővel foglalkozott, az alatt megtárgyalták az eseményeket.

Volt egy jellegzetes szag, az a bizonyos „szatócsbolt szag”!

Még ma is emlékszem, ami a kis üzletet belengte. Volt ebben minden, a savanyú káposztától a petróleumig és a friss kenyér illatáig. Némi rothadó krumpli és hagyma, a sörös üvegek szigorú rendje és a tulajdonos átható tekintete, amivel mindenkit szemmel tartott. Ez jellemezte.

Az árukészlet fogyott, fogyott, egyre gyérbb lett, ahogy az II. világháború eszkalálódott.

Azonban a vevők is fogytak, mert a sorozatos légítámadások miatt sokan vidékre költöztek, vagy nyugatra menekültek.

Nagyanyám is kétségbeesetten üzent Tolnárról, hogy menjünk le, amíg lehet. Mi hárman gyerekek Anyával, szerencsésen le tudtunk utazni Tolnára, ahol úgy tűnt, hogy tényleg biztonságban lehetünk.

Apám maradt a házukban, mert javíthatatlan optimista lévén úgy vélte, hogy Budapestnek nem eshet bántódása. Amíg csak lehetett, addig bejárt a hivatalba, azután, azután... történt valami.

A légítámadások egyre sűrűsödtek. A szirénák naponta többször megszólaltak és az emberek kétségbeesetten próbáltak valami biztonságos helyre elbújni. Nyitott kapualjak, a bérházak udvara és nyilvános óvóhelyek fogadták be azokat, akiket a légiriadó az utcán, otthonuktól távol ért.

A legnagyobb lövöldözés közepette egyszer csak csöngettek a mi házuk kapuján. Apám kinézve meglátott egy fiatalasszonyt, karján egy takaróba bugyolált gyerek formájú valamit. Apám kimerészkedett és megtudakolta a csengetés okát.

- Erdélyi menekült vagyok, és ma már nem érek el a rokonaimhoz. Kaphatnék egy kis zugot, ahol meghúzhatnám magam a gyerekekkel? Akárhol elleszünk.

Apám beengedte a menekülteket és bezárta az ajtót.

Amint kihámozta az asszonyt a gyereket a takaróból, látszott, hogy olyan kisfiú arca van, de lányruhába bujtatva. Vajon miért öltöztetnek egy fiúgyereket lánynak? Még az oly naiv ember is, mint Apám megsejtette az okát. A mózesi törvények szerint minden fiúgyereket meg kell metélni, az Úrhoz való tartozásának jeleként. Zsidók voltak.

Hogy feljelentse, vagy tovább űzze őket, az szóba sem jöhetett. Meggyőződéses pacifista lévén, és a nyilasokat is utálta, nem tehetett mást, mint amit a lelkiismerete diktált, így hát közölte az asszonnyal, hogy befogadja őket és elbújtatja. A szomszédos „hotel”-ből szöktek meg.

Az asszony bemutatkozott:

- Schwartz Béláné vagyok, Frica. A férjemet munkaszolgálatra vitték, legutóbb egy ólombányából üzent. A kisfiúnk István, de mi Pistának hívjuk.

Később kiderült, hogy az asszony az összes ékszerét odaadta a házmesternének, (a nagy Házban), aki kinyitotta neki a kaput és megsúgta, hogy a mellettük levő házban egy magányos férfi lakik, aki bizonyára befogadja őket.

A nyilasok közben jöttek-mentek, így Fricának nem volt szabad még ki sem néznie az ablakon, ahol különben is egész nap jóformán leengedett redőnyök mögött élt. Próbálta magát hasznosítani, főzte a babot és lencsét, amit ingyen osztogattak a lakoságnak, kimosta a holmikat, amit a padláson szárított meg. Apám a hivatalból jövet élelmiszereket vásárolt, amit Kövérné üzletében meg tudott venni. Kenyér, tejpor, liszt, élesztő, gyertya, petróleum, (hiszen egyre-másra áramkimaradás volt, ahogy találat érte a vezetékeket).

Egy napon, amikor Apám hazafelé betért Kövérné üzletébe, az jelentőségteljesen közelebb hajolt és szinte súgta:

- Krajcsovics úr hallotta, hogy a Bedros, tudja az a nyilas, aki állandóan „Heil Hitler-el” köszönt, nyugatra menekült a családjával együtt?

Apám nem tudta, de örömmel nyugtázta a hírt.

Közben hallották, hogy Budapest körül bezárult az ostromgyűrű. A bennrekedt német katonák állandóan lőttek, már nem nagyon lehetett kimenni az utcára.

Mégis csengettek. Kinézve Apám meglátta a két öreg kisasszonyt a szemközti Óvoda házból. Kampis Ilonka és Sarolta. Óvónő és tanárnő. Ilonka karján a macskája: Amy.

- Félünk egyedül. Itt mégis csak férfi van a házban. Szeretnénk itt maradni az egyik szobában és a pincében, amikor légiriadó van! Hoztunk ennivalót is, amit vidékről hozott a cselédlányunk. Ő hazament a szüleihez.

Természetesen Apám nem küldte el őket sem, hanem bemutatta a már ott bujtatott Frica asszonyt és a Pista gyereket. A két idős hölgy könnyezni kezdett a történet hallatára.

Pista gyerek meg nagyon megörült a cicának, aki persze nem tudta, hogy nem szabad kimennie és még a légítámadások ideje alatt is szeretett kint kóborolni.

Ilonka néni ilyenkor kétségbe esetten kiáltozott cérnavékony hangján: „Cicicc! Amy! Cicicc, gyere haza!”

A légítámadások most már szinte állandósultak, a picéből nem volt tanácsos előjönni. A legrosszabb a szőnyegbombázás volt, amikor a repülőkről folyamatosan ejtették ki a bombákat, amik a földön felrobbanva csak egy hatalmas krátert, bombatölcsért hagytak maguk után, eltüntetve a házat, lakóival együtt.

A mi utcánkban tankok közlekedtek a házak között, maguk előtt gyűrve a kerítéseket és lőtték az ellenséget a másik utcában.

Lakóink ilyenkor rémülten gyűltek össze a pincében és Frica asszony egy kendőt terítve a fejére, a gyereket szorosan magához öelve, hangosan mondta a „Sma Jiszrael...” kezdetű imádságot. Apámék is összekulcsolt kézzel rebegették a „Miatyánk, ki vagy a mennyekben...”t.

Az Úr meghallgatta a fohászokat és a bombák is és a tankok is elkerülték a kis házat.

A németeket úzták Budára, később a Dunán túlra, a civil lakosság pedig éhezett és a tifusz tizedelte. Akinek nem volt már tüzelője, eltüzelhető bútorra, azok megfagytak az üres lakásokban.

Ilyen körülmények között, februárban megtörtént Budapest felszabadítása.

Az emberek nagy reményeket fűztek hozzá, azonban ezek a remények nem váltak valóra, csak részben.

A Kövér Lajos utcában is megjelent egy pár szovjet katona. Apámat mindjárt el akarták vinni „malenkij robot”-ra. Frica asszony elé ugrott az oroszok. Karjában a gyereke. Óvatosan benyúlt a pelenka alá és elkezdte csipdesni a gyereket, amire az éktelenül sivalkodott.

- Nem elvinni az én férjemet, ki fogja akkor felnevelni a gyereket? - mondta tört ukrán nyelven. Ugyanis Frica rutén (kárpátaljai) volt, Munkácsról hozta feleségnek Schwartz Béla. Ott úgyszólván mindenki beszélt az ukrán nyelvet.

Az orosz hajthatatlan volt. „Davaj, davaj!” és rángatta Apámat. Ő a törött szemüvegén keresztül rémülten nézett. Ekkor Frica elkapta a katona karját és rákiáltott:

- Nem szégyenleni magadat? Hiszen, te is zsidó vagy! Látom rajtad! Mi itt mindannyian zsidók vagyunk. Megszöktünk és te most el akarsz vinni? Te vagy egy fasiszta?

Az orosz katona valamit dünnyögött és elment. Kisvártatva egy vekni kenyérral jelent meg.

- Adni a gyerekeknek!

Persze mindannyian falták a kenyeret, amit már régen nem ettek.

Azért nem nagyon mertek kimenni a házból, csak amikor vízért mentek az utcában egy törött vízvezetékhez, amiből éjjel-nappal ömlött a víz. Meg a harcok alatt elpusztult lovak tetemeihez, amiből jókat lehetett kanyarítani és megfőzve(zöldség és só nélkül) éhhalál ellen jó volt.

Egy napon ismét látogató érkezett. Nem volt egyenruhában, sőt inkább szakadt volt, de civil, így bátrabban beengedték. Frica felsikoltott: „- Hisz ez Béla!-”, ugrott a nyakába. Béla érkezett meg az ólombányából, lefogyva, boros-

tásan, de épségben. Kereste a családot a nagy csillagos házban és a házmesterné igazította el.

Volt nagy mesélés. Elmondták, hogyan mentette meg a deportálástól Apám Fricát és a gyermeket, Frica viszont milyen bátran szembeszállt az orosz katonával, amikor az el akarta vinni Apámat. Schwartz Béla elvitte a kis családot a régi lakásukba, Apám pedig a házat a két kisasszonyra bízva, vonat tetején, gyalog, teherautón „elutazott” Tolnára az ő kis családjához.

A történet folytatódott az elkövetkező években, amikor is a két család jó barátságban lett egymással.

Schwartzékból Szántóék lettek és mindenki visszatért a munkájához, próbáltak újra talpra állni. Gyermek is születtek: egy fiú Szántóéknál, egy fiú Krajcsovicséknál.

Apám és Anyám, amikor meglátogatták Szántóékat, látták, hogy a bérház kikövezett udvarán játszottak a gyerekek. Felajánlották, hogy jöjjenek ki a gyerekek a zuglói házukba, mert most érik a körte, jól belakhatnak és játszhatnak velünk, gyerekekkel a kerítések nélküli telkeken. Sőt az egyik üres telken egy gránáttölcsér kifordította a földet és finom sárga homok keletkezett. Ott töltöttük a gyerekkorunkat.

A körtefa rengeteget termelt, Anyánk mindig főzött valami egyszerű ételt, amit jó étvágygal megettünk. Évekig éltünk így, egyik év a másik után.

Még elérkezett 1956. ősze.

Apám meglátogatta Szántóékat, amikor már lehetett közlekedni. Döbbenet látta, hogy a bérházban lévő lakásuk ajtaján egy nagy, krétával rajzolt „dávid csillag” van, ami át van húzva kétszer is.

Frica sírva mutatta, azután lesikálta, de tegnap is ott volt. „-El kell mennünk! Én még egyszer nem tudom végigcsinálni a zsidóüldözést, a menekülést. Van Amerikában egy rokonunk, aki írt, hogy menjünk ki hozzá. Gazdag ember, minket is gazdaggá tesz. Előbb kimegyünk Izraelbe, utána Amerikába.”

Apám szkeptikus volt. „- Nem hiszek a gazdag rokonokban. Frica, ne menjenek el!”

„-Mi már elhatároztuk, hogy megyünk. Akkor majd végre anyagilag is ki tudjuk mutatni a hálánkat! Majd jelentkezünk.”

1957-ben kivándoroltak Izraelbe. Többé nem hallottunk felőlük.

II.rész.

30 év múlva.

A zuglói Kövér Lajos utcában, ahol nem nagy a gyalogos forgalom, egy közép-korú házaspár baktatott. Minden házat megnéztek, valakit, v. valamit kerestek.

„-Vajon jó helyen járunk?” kérdezte az asszony.

„-Itt kell lennie. Csak most egészen másképp néz ki minden.” Már az utca vége felé jártak és még mindig nem találták. Egyszer csak megálltak a 4-es sz. ház előtt.

„Ez az! Ez az a ház.”

Családi ház volt, szép, széles lépcsőfeljáráttal, gondozott kerttel. Fenyőfa az egyik ablak előtt, tulipánok, szép színes virágok ágyásokban, a sarokban pici sziklakert apró virágokkal, ide illő zöld növényekkel. Nyírott sövény a kerítés mellett.

A férfi becsengetett. Idős hölgy jött elő, illett a kerthez, a házhoz. Szép ezüstös haja volt, rendezett ruházata. Összehúzott szemmel vizsgálgatta a jövevényeket. Nem ismerte őket.

- Escus me madam! lakik itt egy bizonyos Krajcsovics család? - A férfi magyarul szólt, de erős akcentussal.

- Igen. Itt lakunk. Én Krajcsovics Antalné vagyok. Milyen ügyben keresnek?

- Te csak nem Babi néni vagy? - kérdezi a férfi. A hölgy kissé meglepődik, nem igen szokták idegenek tegezni.

- Bocsánat. Én Szántó Pista vagyok, Izraelből, ő a feleségem, Teresa.

- Szántó Pista? Hát éltek? Mi van veletek? Gyertek be!

A házaspár belép a kertbe és felmegy a lépcsőn a házba. A lépcső tetején meg állnak és átnéznek a szomszédos nagy, kétemeletes házra.

- Ez volt az a „Ház”. Csak a mozdulataiból látszik, hogy miről beszél, mert ivrit nyelven szólt az asszonykához.

Bementek a házba, a nappali szobába. Mivel kínálhatunk meg benneteket?

- Csak egy pohár vízzel. Szomjasak vagyunk. Tegnap érkeztünk Izraelből és szinte első utunk ide vezetett. Meg akartam mutatni Teresának, hogy hol mentettek meg minket, hol játszottam annyit gyerekkoromban. Teresa lenygel, nem ért magyarul.

- Toncsi bácsival mi van? - körülnézett, mintha keresné.

- Bizony, Ő már nincs közöttünk. Fél évvel ezelőtt meghalt.

- És a te szüleid? Frisca és Béla?”

- Frica jól van és nagyon kíváncsi mindenre. De Ő már nem tud ilyen hosszú utat megtenni. Apám pár éve meghalt. Nem tanulta meg soha a nyelvet, csak magyarokkal barátkoztunk emiatt. Az öcsém halála után már nem találta a helyét sehol sem.

- Az öcséd halála? Hát mi történt vele?"

- Az öcsém amikor 18 éves lett, be kellett vonulnia katonának. Ekkor tört ki az arab-izraeli konfliktus 1967-ben. Csak 6 napig tartott, de az én kisöcsém az első napon elesett. Szüleim soha nem heverték ki ezt a csapást.

- Már évek óta készülünk, hogy eljövünk Magyarországra ,és megmutassam Teresának a szülővárosomat. - Teresa mosolygott. Ennyit azért megértett.

- Egyet szeretnék még tudni: a nagy körtefa meg van-e még?

- Már nincs meg, ki kellett vágni. De van helyette egy cseresznyefa.

- Meg lehetne nézni? - Kimentek a kertbe. A cseresznyefa éppen virágzott, olyan volt, mint egy menyasszonyi csokor. Körbejárták, csodálták. Szagolgatták a virágokat, simogatták és nézték, nézték...

Anyám kihozott két hokedlit és leültette őket a kertbe a fa mellé. Pista körbe nézett, kereste a régi emlékeket. Kis idő múltán bementek a házba.

- Anyám küldött valamit Babi néninek! - Előhúzott egy kis bőrtasakot, szét-húzta a nyílását és kiöntötte az asztalra a tartalmát. Egy szép aranylánc volt, rajta egy kereszttel.

Anyám meghatottan nézegette, amint a fénylő kis láncszemek egymásba kapaszkodtak. A láncon a kereszt, keresztény jelkép. Ajándék egy zsidóaszszonytól.

Anyám mindjárt a nyakába tette, erre vágyott mióta! És most teljesült. Le sem vetette többé. Most már én viselem, és majd elmesélem a lányomnak, hadd tudja, hogy milyen történet fűződik a nyakláncunkhoz.

Még beszélgettek egy kicsit, azután elbúcsúztak.

- Még egyszer eljöhetnénk?

- Persze, gyertek el ebédre!

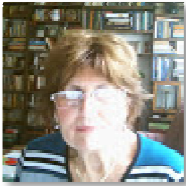
- No, no! Ebédre nem, de még egyszer mindent jól megnézünk!

Elmentek és valóban egy hét múlva újra eljöttek és megint körbejártak, megnézték, jól bevésve mindent az emlékezetükbe.

Anyám elgondolkodva nézte az üres kis bőrsztyűt, amiben a nyakláncot hozták.

Az ajándék nyaklánc: üzenet. Ki nem mondott szavakkal üzent Frica asszony: Nem felejtettem el, tudom, hogy fogsz örülni a láncnak és az fogja elmondani, amit én szeretnék: Babikám, észreveheted a szép, de szerény ajándék látán, hogy nem gazdagodtunk meg. Elvesztettük a gyökereinket, az egyik fiunkat, Béla soha nem tudott itt megszokni.

Bár maradtunk volna ott a lebombázott, de újjáépített Budapesten, ahová mindig visszavágytunk, a rokonaink, a barátaink közé, mert az volt mi igazi otthonunk!

Carol Inna - Menráth Miklósné Ágnes vagyok, budapesti születésű. Családban élek, férjem és két felnőtt gyermekem, négy unokám van. 25 éven át tanítottam egy általános iskolában katolikus hittant. Itt nyílt módomban a gyerekeknek színdarabokat és bábjátékokat írni, amit be is tanítottam és elő is adtuk. Most a RitArt íróképzőt elvégezve, új életem kezdődött és szeretném a saját megélt és hallott történeteimet elmesélni.

Engi Zsuzsa

Mesél az öreg óra

- Késtél, drágám. – a reggelinél elhangzó csöndes megjegyzésre a szőkés hajú kislány morcosan felrántotta a vállát, amolyan mit érdekel ez engem mozdu-lattal. – Tudod, miben állapotunk meg, éjfélre tessék hazaérni. És te jócskán utána érkeztél...

- Hazakísértek, mondtam, hogy ne aggódj és különben is, honnan tudod, hány óraker jöttem meg? – látva, hogy inkább aggódó az anyu és kevésbé mérges, Maszatka elterelő hadműveletbe kezdett a kérdésekkel. Még be sem fejezte, amikor mély kondulás zengett végig a házon, majd még egy, még egy... A hetedik ütés után a kislány kiment az előszobába és felnézett a napsárga fal-ra. – Anyu, az óra ismét jár...

Az előszoba falán egy réges-régi falióra függ. Most kicsit poros a teteje, mert létra kell a megtisztításához, de egyébként működőképes, csodálatos, szúrág-ta, igazi, öreg falióra. A nagymamám konyhájában volt régen a helye, egy igazi falusi konyhában, ahová a gangról léptél be és onnan mentél tovább a tiszta szobába. Emlékszem a hangjára, ahogy egyet ütött a félnél, az egésznél pedig mély, zengő hangon kongott. Gyermekkori emlékem, el sem tudom képzelni nélküle a régi konyhát, ahova nyugodtan beszaladhattam, ha akar-tam valamit, nem kellett cipőt cserélnem, ahol belefúrhattam az arcomat a mama kötényébe, aminek olyan falusi illata volt, állatok, kert, virágok, nap-fény, gyümölcsök...

Aki ezt mindennap érezhette, nem értette, hogy nekem, városi kislánynak mi ebben az érdekes. De a mamáék tudták. Már akkor sem bírtam az utazást, akkoriban nem léteztek ilyen csodagyógyszerek, mint a Cocculine, folyamato-san kavargott a gyomrom és émelyegtem. De ettől még minden hétvégére hazautaztunk. Amikor kiléptem az autóból, betámolyogtam a konyhába és

elég volt öt percre lefeküdnöm, megéreztem a régi illatokat és már ettől jobban lettem. Mindenki tudta a családból, hogy mennyire szeretek ott lenni.

Hogy mi igaz a genetika ide vonatkozó részéből, nem tudom, de állítólag a nagymamám nézett ki úgy fiatalkorában, mint én, amikor kontyba tűztem a hajam. Így lettem én a családban a hagyományok őre. Anélkül, hogy kértem volna, a nagybátyám eljuttatta hozzám a mama óráját. Az óra elhallgatott. Kint lapult a garázsban egy polcon, pokrócba csavarva. Középiszolás voltam akkoriban. Néha kimentem, megsimogattam, az óra ingája fektében zendült egyet-egyet, majd visszatettem a pokrócot és bementem a szobába. A gyerekkor véget ért, már nem volt miért hazautaznom, az öreg házat eladták. Csak a temetőbe jártunk többször és az unokatesókhhoz.

Aztán megjelent egy cikk a barkácsújságban arról, hogyan lehet az öreg faliorákat felújítani. Otthon senki sem akart segíteni. Nem értették, miért olyan fontos ez nekem. Olvastam, boltokba jártam, spóroltam, mert vegyszer kellett a szű ellen, glett a lyukak miatt, ecset, festék... és nálunk ilyen nem volt otthon. Senki sem segített, de kész lett. A szúkat kiirtottam, a lyukakat nem tömtem be, mert nem tudtam glettelni és végül lefestettem fényes barnára, mert matt festéket nem kaptam. A csúcsdíszt megragasztottam, de a tetejéről a kis kupola eltűnt. Elvittem egy öreg óráshoz, hónapokig jártam a nyakára, de végül is átnézte és hazavihettem. Elővettem az egyetlen kalapácsot, kerestem egy hatalmas szöveget, kopácsoltam, és kész lett, a szobám falára felkerült az óra. Elindítottam és járt, működött. Mintha a mama szívverését hallottam volna. Az egész házban hallani lehetett a csengő hangot, amikor az egészet verte.

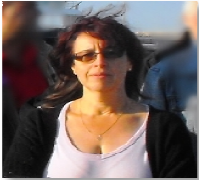
Volt is később gondom belőle, anyu mindig tudta, hánykor értem haza a randiról és ha éjfél után, hát másnap volt nemulass. A Férjem, akkor még a Fiúm, mert ezekről a késői találkákról mindig tőle lopóztam haza, többször át akarta festeni az órát, de végül is nem tettük. Abban maradtunk, hogy legyen ez az óra annak emléke, hogy egy műszaki érzéktől mentes diáklány mit valószínűsített meg, csakhogy újraélhesse a gyerekkori álmait.

Az óra velünk költözött mindenhova és a család minden tagja tudta, milyen fontos erekye is ő. Aztán egy napon észrevettem, hogy eltűnt az alsó sarokról

a kupola alakú dísz. Hol lehet? Levette valaki és eljátszották a gyerekek? Most mi legyen? Hogy szimmetrikus legyen, a Férjem levette a másikat is.

Telt-múlt az idő, eljött a születésnapom. Nagy volt kint a sutyorgás, az óra körül toporogtak a Gyerekeim, a Férjem. Azt hittem, felhúzzák csak, vagy igazítanak az inga hosszán, hogy mélyebb legyen a hangja. És amikor végre arrébb mentek, félreálltak, hogy láthassam, min dolgoztak eddig, kiderült, hogy egy csodálatos ajándékkal lepett meg a Férjem. Ő vette le a sarki díszeket az óráról és esztergáltatott hozzá egy ugyanolyan csúcsdíszet és mindkét sarokra egyet-egyed. De arra már nem jutott idejük, hogy befessék, így a barna órán három fehéres kis kupola található. Azóta sem festettem be.

Az óra ma is az enyém. Leállítottam egy szomorú éjjelen. Néha-néha elindítom. A hangja ugyanolyan merészen zúg, mint régen, pedig már több, mint száz éves. Mennyi mindenről tudna mesélni...

Engi Zsuzsanna - Álmodozó, mesemondó, történetíró, hagyományok őrzője. Mellette racionálisan gondolkodó építőmérnök; gyakorló édesanya; feleség, aki elveszítette a párját; nő, aki elhatározta, hogy talpra áll, maga szabja meg a határait és megtanulja újra élvezni az élet minden percét sérülékenyen, harcolva, teljes életet élve, mert „bátraké a boldogság” ötvenen túl is. Szóval, egy teljesen átlagos, hétköznapi, dolgozó nő gondolatait olvashatjátok.

E.V. Seymour Itthon, édes otthon

Tulajdonképpen kertés házban élt egész életében, leszámítva azt a húsz évet, ami a fővároshoz kötötte. A főváros biztosította azt a kényelmet, ami a gyerekek iskoláztatásához és felneveléséhez szükséges volt. A gyerekek felnőttek, kirepültek, és végül a pótanyja halálakor úgy érezte, nincs többé semmi, ami a fővároshoz kötné – elhatározta, hogy elcseréli a sötét, bérházbeli lakását, és kiköltözik újra kertés környékre.

Nem tudta, mit keres, csak érezte. Sok főváros környéki házat megnézett, moderneket és felújításra szorulókat, szebbnél szebb környezetben lévőket. Volt, ahol gólya halászott a faluszéli lápos területen, volt, ahol fecskék laktak az istállóban, és volt, ahol az erdő fái bólogattak a közvetlen közelben. Mind-mind a szívének kellemes dolog volt. A közlekedésre, megközelítésre nem is gondolt, csak az érzésre figyelt, ami elfogta, ha egy házat megnézett.

Már-már feladta a keresést, mikor meglátta a Diófát!

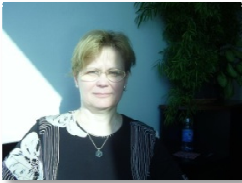
Nem is a házat látta, hanem a hatalmas diófát, ami a rendezett portán, a zöld fűben lapuló kis paraszt házat felügyelte, vigyázta, őrizte. Első látásra beleszeretett a diófába. A csere sikerült, alig két hónap alatt mindent lebonyolítottak. Az előző lakó bemutatta a szomszédnak, aki a beköltözés után a hónap alatt egy tyúkkal kopogott be: – Ezt Erzszi küldi neked! Úgy érezte, jó helyre került, jó szomszédok és jó emberek közé, és csak azt mondogatta – Én innen már csak Keresztúrra költözöm.

Jól érezte magát az öreg házban, a sötét fővárosi lakás után újra napsütésre ébredni reggel, és napnyugta után kiülni az öreg diófa alá, felemelő érzés volt. Gyakran kapta azon magát, hogy az érzéseit elemezgette. – Ugyan miért

érzi itt olyan jól magát? – Mi az, ami annyira megfogta ebben a házban? –
Miért szereti annyira a Diófát?

Az első karácsonykor elővette a családi képeket. Már mindenki elment, aki feltétel nélkül szerette. Örök fájdalom volt édesanyja, a nagynénje és a pótanyja hiánya, ezért ritkán szánta rá magát a régi fotók nézegetésére, de úgy érezte, most meg kell tennie.

Egyszer csak a kezébe került! A réges-régi képen egy pici parasztházacska volt, előtte a hatalmas fával, és az anyai nagyapjával. Már tudta, itt van ott-hon, hazaérkezett...

E. V. Seymour – Körülbelül 9 éves korom óta szeretnék író lenni, azt hiszem, most, így 50 év elmúltával éppen ideje megvalósítani a gyerekkori álmokat.

Töpsz Livi Életünk lapjai

Csak ültem, dolgoztam és szerettem volna érezni valamit. Vagyis jobban mondva valami mást is érezni a tehetetlenségen kívül. Utáltam a világot, a dolgok alakulásának igazságtalanságát, és gyűlöltem magam. Gyűlöltem az érzéseim azt, hogy ilyen vagyok, hogy akármennyire is szeretném, nem tudok másmilyen lenni. Mert sokszor szerettem volna valaki más lenni, más életet élni. Olykor elképzeltem milyen lenne, ha csak néhány órára a szomszéd néni lehetnék, vagy a boltos a szomszéd utcában, vagy a fura öreg bácsi, aki a másik utcában már nem köszön, mert nem ismer meg. Vagy a buszsofőr, vagy csak az egyik járókelő, vagy egy vásárló. Vagy igazából mindegy, csak én, ne én legyek. Hogy ne rágódjak megoldhatatlannak tűnő dolgokon, hogy ne ezeket a problémákat kelljen megoldanom. Mert kívülállóként olyan könnyű azt hinni, hogy másnak nincsenek gondjai, hogy más ügyes, és nem bukik el, hogy nem sír este a sötétben, mert nem tudja mi lesz holnap.

- Szünet! - kiabálta a valóságból az egyik munkatársam.

A szütyőmhöz mentem, és megnéztem a telefonom.

- Semmi. - állapítottam meg, majd visszamentem, és leültem a székre.

Üres volt a csarnok ezen része, hisz a kollégák kimentek. Szerettem egyedül lenni, és mozdulatlanul ülve bámulni. Figyelni az árnyéktalan fehér neonfényben úszó termet, hallgatni a gépek csattogását, kattogását, kerekek gurulását, elkapni néha egy-egy fáradt pillantást, és rájönni, hogy nem vagyok egyedül, hisz másnak is vannak gondjai, és más is érez, szenved, és küzd. Meg remél, és bíz a holnapban, a kilátástalan jövőben, a semmiben.

Aztán eszembe jutott a levél, az a levél, az a bankos. Amit én nem mertem kibontani, mondjuk nem is az én nevemre szólt. De tudtam, hogy mi az, és nem akartam látni, nem akartam szembesülni vele. Azzal a ténnyel, hogy elvesztünk. Mert jobb volt így. Persze a férjem felbontotta, és elolvasta, de én nem akartam tudni, hogy pontosan mi van benne. Tudom, hogy hülyeség ennyire "menekülni" és megpróbálni nem tudomást venni a valóságról. Pedig

a valóság itt van, benne kell létezni, akár tetszik, akár nem. De tudom, hogy ez egy olyan dolog amit, ha megfeszülök sem tudok megváltoztatni, ezt nem lehet kitörölni, eltörölni. Ez itt van, és az életünk része ha akarjuk, ha nem. Mert aláírtuk, elfogadtuk, és benne vagyunk rendesen a lekvárban. Ezért úgy határoztam, hogy nem akarok róla tudni, mert akkor sem lesz jobb, akkor sem tudok rajta változtatni ha tudom. Szóval akkor inkább ez, hisz ez az én hazugságom magamnak, magamban. Mert a levélben kíméletlenül ott vannak a számok, az összegek, a tartozás, és minden. A házunk, az otthonunk, az életünk számokban. Benne minden munkánk, erőfeszítésünk, az örömeink, a boldogságunk apró darabjai, az életünk, a múltunk, a jelenünk, és a jövőnk. És a banknak nem más az egész, mint számok, meg bubor, kamat, árfolyamváltozás, meg jogszabályok, és kimutatás, és haszon, haszon, és haszon. Az életünk nem más pusztá haszonnál.

Nem akartam haszon lenni, egy eszköz, egy gép, egy semmi kis porszem a világban. Ennél többet szerettem volna mutatni a gyerekeimnek, annak az embernek aki a naiv kis világával még mindent elhisz. Azt is, hogy a világ jó, meg szép, és hogy a Téalóp hozza az ajándékot, meg a Jézuska, és él a fogtündér, meg létezik álommanó, meg a négyszögletű kerek erdő. Szerettem volna neki azt mondani, hogy igen meg tudjuk venni ezt is, meg azt is, és mindent amit szeretne. Hogy ne kelljen azt mondani neki a boltban mikor kettő dolgot szeretne, hogy egyet válassz csak, mert spórolni kell. Olykor szeretném tudni milyen érzés lehet csak pakolni a bevásárlókocsiba, és nem azt nézni mi mennyibe kerül, és nem azt számolgatni magamban, hogy ha ezt most megvesszük kerül-e később másra is pénz. Persze tudom, hogy ha mindent megvehetnénk unalmas lenne egy idő után. De az érzést akkor is szeretném a magaménak tudni, hogy legalább egyszer az életben azt érezni, hogy semmi sem számít. Hogy igen is van holnap, hogy nem csak a mában élek, hanem ott a holnap, meg a holnapután, és azután. Hogy akkor is telik mindenre, amire kell úgy, mint ma, meg tegnap, és azelőtt. És lesz hol laknunk, nem kell attól rettegni, hogy utcára kerülünk, hogy minden rendben van, és úgy is marad.

Majd azon kaptam magam, hogy lejárt a szünet, és visszajöttek a többiek. Lassan zajokkal telt meg a terem, hisz újra mindenki nekilátott dolgozni. Én is visszatértem a monoton, és jól ismert mozdulataimhoz, közben meg az agyam veszettül zakatolt. Gondolatban visszatértem a levélhez, ahhoz a néhány laphoz amin az életünk volt leírva, kiszámolva, eldöntve. Mi meg csak küzdöttünk elkeseredetten, és fogakat összeszorítva, olykor reményvesztet-

ten, de küzdünk a végsőkéig. Mert az otthonunkról, az életünkről van szó. Mindarról ami fontos, amit az a néhány fal adni tud. A biztonságot, mosolyt, gyereknevetést, óracsőrgést, ébredő fényeket, álmosan nyújtózó árnyékokat, reggeli zajokat, búcsúzást, pusztit, szavakat, és érintéseket. Majd az esti találkozás örömét, ölelést, nevetést, beszélgetést, lámpafényt, meleget, halk sutogást, szuszogást.

Néhány pillanatra megálltak a mozdulataim. Majd újra dolgozni kezdtem, közben pedig arra gondoltam, hogy tényleg ennyi lenne? Hogy ennyi az egész, és ilyen egyszerű?

De vajon hol kezdődik az igazi otthon? És mi is az egyáltalán? Az, az otthon amit pénzben mérnek, pénzért veszünk, ami kiszámolható, megvehető, megtervezhető, átalakítható, elvehető? Amit látni lehet, ahová eljöhettek a rokonok, barátok, ami menedéket nyújt.

Vagy az, ahogy Makovecz Imre fogalmazza meg?

„Házat belülről épít az ember, hajléka az a benne élő léleknek is, nemcsak a testnek. Mert az ember itt csak látogató, lakni jött a földre. Első otthona, háza, a teste maga, mely belül csupa kép, dombok és utak, havazások és meleg otthonok képei, melyeknek falán a tükrök - még ha nem is tud róla - elődök szobáit mutatják, s utódokét. Sem a holtaknak, sem az eljövendőknél nem mindegy, hogy ha egy otthon megépül a két kezünk munkájával, keservesen, mit mutatnak ezek a tükrök. Hogy kik voltunk, átvettük-e az előttünk járóktól ami jó volt, s volt-e erőnk magunknak, a belőlünk soha ki nem pusztítható gyermeki fénynek - otthont építeni.”

Töpsz Lívía Mikula Tamásné - anya, feleség, dolgozó nő, végzettségem szerint pedig ruhaipari-technikus vagyok. De ahogy én szoktam fogalmazni; elvetemült kézműves. Mert már gyerekkoromban megtanultam hímezni, később gobelinezni, majd a gyés alatt a horgolás tudományát is elsajátítottam, így az általam varrt táskákat még egyedibb kinézetűvé tudom tenni. Persze ha nem épp horgolok,

vagy varrok, akkor szívesen fényképezek, és persze nem utolsó sorban írok.

Köbli Szilvi Otthon, édes otthon

Sohasem fogalmazta meg, de valahol mélyen legbelül él benne egy kép álmai otthonáról. Kis fehér ház, barna léckerítés, nagy udvar gyümölcsfákkal, ahol vidáman futkosnak a gyerekek. Bent hajópadló, nagy konyha, hogy kényelmesen körülülhessék az asztalt, és persze kandalló, ami télen jóleső meleget áraszt. Nyugalom és gyerekzsivaj tökéletes harmóniája.

Nem beszélt még erről senkinek, ő maga is ritkán gondol rá. A hétköznapi rohanása, az örökös aggodás a munkahely, a pénz és a számlák miatt kevés időt hagynak álmodozásra. A gyerekeket iskolába, óvodába kell vinni, megszervezni, hogy ki tud értük menni délután. Szerencsére a nagyszülők sokat segítenek, másképp nem is tudná megoldani a dolgot, főleg az év végi bolondokházában, amikor állandóan túlóráznia kell. A férje két műszakban dolgozik, reggeles héten ő is bevállal egy-két napot a gyerekekkel, de ha adódik valami maszek munka, akkor a srácok megint a nagyiékra maradnak.

Brigi este felveszi őket, otthon készít valami gyors vacsorát. Ragaszkodik hozzá, hogy a gyerekek a konyhában egyenek, és legalább ilyenkor megbeszéljék az egész napi történéseket. Zsolt a tévé előtt vacsorázik, azt mondja, jár neki ennyi kikapcsolódás. Briginek se kedve, se energiája nincs vitatkozni, de azért néha jólesne, ha közösen vacsoráznának és együtt lenne a család.

Ma különleges nap van. Szabadságot vett ki a munkahelyén, hogy egyedül tölthesse a születésnapját. Hetek óta megmagyarázhatatlan nyugtalanságot érez. Szüksége van rá, hogy rendet tegyen a gondolataiban. A gyerekeket elvitte óvodába, iskolába, a férje dolgozik. Ő pedig itt ül az üres lakásban, és ahogy körbenéz, egyre erősödik benne az elhatározás. Változtatni kell.

Bemegy a nagyszobába, ez a gyerekek birodalma. Szekrények, polcok, két ágy. Minden telezsúfolva játékokkal, könyvekkel, ruhákkal. Szinte nincs is hely játszani, hancúrozni. A kisháló lett a háló, miután a kisebbik fiú is megszületett. A franciaágy és a beépített szekrény elfoglalja a szoba nagy részét. Itt van még a tévé és Zsolt ütött-kopott fotelja, amitől nem hajlandó megválni. A

konyha elég nagy, legalábbis panellakáshoz mérten. A munkapult és a tűzhely mellett elfér benne az étkezőasztal is, igaz, ha nagy ritkán mind a négyen együtt esznek, akkor valaki egészen a sarokba szorul. A fürdő kicsi, de ez igazából nem jelent problémát, sokkal inkább a zsúfoltság és az élettér hiánya. Még így is, hogy keveset vannak itthon.

Ma lett 38 éves. Az eddigi élete állandó rohanás volt, hajsza a pénz után, hogy legyen lakás, kocsi, szuper játékok a gyerekeknek. Rég nem gondolt a házra, amit annak idején megálmodott maguknak. Mennyire másképp képzelte el az életét. Konyhakertről, házi bodzaszörpről és az udvaron kapirgáló csirkékről álmodott.

Mit szólna a család, ha előállna az ötlettel? A fiúk biztosan lelkesednének, de Zsolt keményebb dió. Neki észérvek kellene és tények. Csak úgy lehet meggyőzni, ha egyáltalán sikerül. Papírt és tollat vett elő, lázas tervezésbe kezdett. Régen érezte magát ennyire energikusnak.

Vajon Zsolt is másmilyen életről álmodik titokban? Neki is elege van a mókuserékből? Az utóbbi időben alig beszélgetnek. Jobban oda kell figyelniük egymásra. Mert egy ház nem elég. Otthonra van szükségük.

Köbli Szilvia, író, RitArt Academy tréner - Írásaiban hétköznapi örömök, hétköznapi csalódások jelennek meg érzelmekkel gazdagon átítatva. A történetek szereplőiben könnyen magára ismerhet az olvasó.

Boros András Jégkirálynő a feleségem...

...vagy én vagyok tükröt nélkülöző jegesmedve?

Gyermekkoromban nagyon szerettem a népmeséket!

Sokáig nem gondolkodtam rajtuk, csak örültem a mesének.

Felnőtt koromban mikor én meséltem a gyermekeimnek, már egész más szemmel olvastam és hallgattam őket.

Mennyi szépség, igazság és letisztult bölcsesség van a mi meséinkben.

Mennyi biztatás azoknak, akik legkisebb királyfinak, bajba jutott testvérnek, sánta csikónak képzelik magukat, vagy éppen azok, csak senki sem meri a szemükbe mondani az igazságot!

Mi az a szórakozás, ami egész életre útmutatást erkölcsi tartást, biztatást, reményt ad a hallgatónak és a mesélőnek is?

Ez a magyar népmese!

Itt a kicsi, a gyenge is győzhet, ha vannak segítők, mert ő is segít a nála elesettebbekben, pl, a rózsét cipelő anyóknak, vagy a hangyának is ad egy morzsát! A sánta csikóból is lehet táltos, ha valaki megfelelően gondozza és szereti! A ráncos arcú öreget is szépnek láthatja a párja, mert Tündér Ilona visszaadhatja a látásukat és a fiatalságukat!

Van egy hely a Férfisátor, ahol a fiúk, férfiak megerősítésén dolgozunk.

Ott sok férfinak hallottam a történetét. Nagyon sokan panaszkodtak a feleségük elhidegülésére. Persze az asszony nem volt ott. Lehet, hogy ő pont az ellenkezőjéről mesélt volna.

A férfiak legtöbbször arról panaszkodnak, hogy a feleségük mindenfélét elvár tőlük, de mikor ő szeretne egy kis gyöngédséget, ölelést, puszit, fejsimogatást, azt az asszony azonnal félresöpri és még meg is dorgálja őket, hogy inkább a foglalkozzanak a munkával!

Egy férfi arról mesélt, hogy a felesége állandóan zsummog. Mindenben a rosszat látja meg és ezt azonnal ki is mondja. Rossz mellette lenni, mert ál-

landóan szapul valakit, vagy dűnnyög a megváltoztathatatlan miatt is. Ami jó, azzal nem foglalkozik, de bezzeg ami rossz, azt állandóan ismételteti és felhánytorgatja!

A legtöbb embernek a szeretet, a simogatás, a figyelmesség ad energiát. Neki a viszály, a harag és a vita. Bármiből tud feszültséget csinálni egy pillanat alatt.

Két ember, ha összekerül, akkor fontos, hogy segítsék, biztassák egymást.

Ahol csak a rossz van megnevezve és állandóan csak a vita van, ott mindketten egyre lejjebb szállnak.

Milyen jó lenne, ha lenne lelkierőnk biztatni, dicsérni támogatni a társunkat, mert akkor a megelőlegezett bizalom szárnyakat adna neki! A társam, ha feljebb kerül, akkor engem is segít, magához húz és mindketten egyre jobb állapotban leszünk. A fordítottja is igaz, de az kell a kutyának!

A kutyáról jut eszembe ez a kis történet.

Egy idős házaspárnál dolgoztunk, aki egy kis faluban laknak messzebb a várostól.

Minden idillinek látszott. Apóka anyóka rendezett lakás és kert. Aranyos kutyus, aki a lakásba is bejártos volt. A néni szólt a bácsinak, hogy menjen a boltba és hozzon a kutyusnak téliszalámit, de a lelkére kötötte, hogy olyat hozzon, amit a kutya szeret. A bécsi elbandukolt, majd egy óra múlva már jött is örömmel. A néni megnézte és rettenetesen neki támadt! Ezt a fajtát tudod, hogy nem szereti!

A bácsi próbált védekezni, hogy a falusi boltban csak ilyen volt! A néni nem engedett. Most bemész a városba és hozol a kutyusnak megfelelőt, ezt majd megeszed te!

Persze vannak szebb történetek is, talán azt is megírja valaki!

Boros András - Mérnök és tánctanár vagyok. Budapesten élek feleséggel, öt gyermekem és két aranyos unokám van. Egész életemben az unalmat kerültem. A mérnöki munka néha száraz, ezért sok mindennel foglalkoztam pl, vízilabdáztam és furulyázom is. Nagyon régóta szeretnék írni, de csak kisebb dolgokat írtam. Rita egyik tréningjén is részt vettem és ott többet írtam, mint előtte egy évig. Örülök, hogy ezzel bekerültem ebbe az aktív és szimpatikus csapatba.

Buschmann Éva

Egyszerűen otthon

Elcsendesedés. Helyesebben néha elcsendesednék, de gyermeki zsvajj tölti be a teret, a lakást. Hangos nevetés, vagy épp hisztizés, indián üvöltés, civakodás hangjai ezek.

Szeretem, de néha elég. Elég! Most én jövök! Én töltöm be zsvajjval a teret, a lakást. Hangosan nevetek, vagy épp hisztizek, indiánul üvöltök, civakodok. Mert vágyom arra, hogy végre csend legyen. Miért? Mert egész nap arra gondolok, hogy este miután ledobom magamról a ruhámat, cipőmet, iszom egy nagy pohár vizet, arcot-kezet mosok, kényelmesbe vedlek, majd kávéfőzők, lerogyom a székre és végre fújhatok egy nagyot. Kifújom magamból a napi munka izgalmát, átlényegülök anyává, nővé, feleséggé, háziasszonnyá, szakácsnővé, takarítónővé, játékfelelőssé, mókamesterré, az otthon melegének megteremtőjévé.

Nyugalom? Szeretném, de ez nem mindig sikerül. Legalábbis egyből. Ahogy most sem. Belépek az ajtón és életem értelmei rajtam csüngnek, örömben majdnem fellöknek, kezet mosni nincs időm, ők az extázistól össze is vesznek, egymás dolgait matatják. A kicsi sír, a nagy nevet, mert ő az erősebb, ő kerekedik a gyermeki harcban felül. Miután nagyjából lecseng a vihar, kezdek feleszmélni, észhez térni, akklimatizálódni az otthonomban. Megnyugodni látszanak életem értelmei is. Rendet teszek. S végre odaérek a kávéfőzőhöz, miután a kezem letisztítom a hazafelé vezető út porától.

És végre csend van. Annyira azért nem, hogy a légy zümmögését halljam, csak látom a gazembert, aki lopva szökhetett be, amikor a szűnyogháló résnyire nyitva maradt. De végre otthon vagyok. Édesen, otthon. Lefőtt a kávé, a gyerekek rátaláltak egymásra, ez azon ritka pillanatok egyike, amikor kicsi és nagy végre összhangba kerülnek. Sőt azon már túl is lépnek. Megbeszéli, hogy este egy szobában alszanak. Ezen szándékukat tettekkel is bebiztosítják. A kicsi ágyneműjét, ágynak szivacsát áthurcolják bátyó szobájába, mert ott a nyári szünet idejére van tévé, amit bámulni lehet időnként. Főleg ha ilyen esős idő járja, mint mostanság. Esős idő van, és hideg, és már unjuk. Unom én

is, hát még ők, az örökmozgók, az örök szabadlevegőt szerető *életem értelmei*.

A kávé közben kortyolom, a napom végiggondolom. Olyan jó hazajönni, itthon feltöltődni. Bár a feltöltődés az elején még inkább „leszívás”, de a rend helyreálltával a világon a legeslegjobb hely: az otthon. Az én otthonom, az otthonom illata, a gyermekeim szeretete, a férjem szenvedélye, még így tíz év házasság után is. Igen. A legjobb otthon. Ott tudok erőt meríteni, vidámnak lenni, a hobbimnak hódolni, gondolkozni, pajzánkodni. S mindent, ami az élethez kell, ahhoz az élethez, amit élek vidáman, velük. Otthon.

Buschmann Éva - Már gyermekkorában riportokat, beszélgetéseket rögzített fekete magnójával. Mindenki orra alá dugta a masinát, s kérdéseket tett fel. Máskor meg szerelmi történetet talált ki. Le is írta, sőt rajzolt is hozzá. Folyamatosan az irodalom és az írományok érdekelték. Ez a mai napig így maradt, kiegészülve egy kis könyvszerkesztéssel. Ő egy olyan ember, aki igazán a szakmája szerelmese!

-rame- Háztól házig

Ült a számítógép villódzó képernyője előtt, de nem látta. Hallotta a TV hangját a nappaliból, és szinte látta az előtte ülő férfit, amint kifejezéstelen arccal nézi a műsort.

Eltűnődött, vajon mi jut el a tudatáig.

Mi az a gát, ami megakadályozza, hogy lássa is, ne csak nézze a közvetítést. Mi az a gát, ami időnként felszakad és a kívülálló számára még láthatatlanná teszi, a család előtt már nyilvánvaló tény, egy ember elindult és egyre gyorsabban halad lefelé a tudattalanba.

De most valójában nem ezen gondolkozott.

Most – és most már hónapok óta – a házon járt az agya. Az otthonukon. A házon, aminek az építését ő vezényelte. Aminek építése során számtalan álmatlan éjszakát, szorongást élt át, de élete egyik legnagyobb sikereként élte meg azt, amikor beköltöztek.

A ház, amivel még annyi terve volt, amire mindig úgy gondolt, hogy egyszer majd tökéletes lesz. Amikor lesz rá elég idő, amikor lesz rá elég pénz, amikor lesz rá elég energia.

Közben eltelt 10 év és már nemcsak azt kellett volna megcsinálni, ami sohasem készült el, de ő már látta azt is, amit az idő megfakított, amit már felújítani kellene. Persze így, ebben az állapotában is szerette. Az övé volt sokkal inkább az övé, mint bárki másé a családban.

Annak idején heteken át rajzolta kockás papírra az alaprajzot, és a tervező az ő rajzát öntötte végső formába. Ebből aztán adódtak persze hibák is, de ő ennek ellenére szerette. Hiszen a szeretteinket a hibáikkal együtt is tudjuk szeretni.

És most el kellene adni.

A fiai okos ötlete, logikus és ésszerű minden szempontból.

Fel kell készülni arra, hogy betegüket maximálisan elláthassák, ha még jobban előrehalad az elkerülhetetlen úton.

Fel kell készülni arra, hogy nem lesz mód változtatni semmin egy határon túl, s az idő rohan.

Fel kell készülni arra, hogy amikor már egyedül nem megy, legyen elegendő pénz az ellátására, a lehető legjobb ellátására.

Az egyetértés az első perctől teljes volt. Mindent meg kell tenni. Az alapvető szocializáció kiválóan működött: aki bajban van, azt segíteni kell, nincs méricskélés, érdekem, érdemteleniségek keresése.

De a döntés mégsem könnyű. A racionalitás és az érzelem nem mindig járnak kéz a kézben.

Pedig dönteni muszáj, elkerülhetetlen – tudja ő azt jól. De mégis, vagy hátha mégse?!

Igazuk van, de mégis nehéz.

Olyan mintha egy fogadott gyermektől kellene megválni, aki nem a véréből való (mert tulajdonképpen „csak” egy ház), de mégis az övé.

Gyakran végigsétált a szobákon, a kerten, a teraszon. Igen tudta, hogy mit csinálna már másképp, ha újra tervezhetné, de így is annyi szépet lehetne még alkotni benne.

És akkor a kert, ami – valljuk be őszintén – néha nagyobbak bizonyult, mint amivel könnyedén megbirkózott. De ahol minden évszakban nyílt már valamilyen virág, pedig pusztá volt, amikor beköltöztek. És a bejáratnál a sárga tearózsa tavasztól őszig minden reggel megörvendezettte egy-egy friss bim-bóval, frissen nyílt nap-sárga virággal.

Még nem döntött, de a szíve már előre összeszorult.

Hallotta a TV zúgását a másik szobából, és maga előtt látta a férjét a fotelban. És döntött.

Másnap megbeszélte a fiúkkal, rendben, adjunk megbízást az ingatlanosnak, adjuk el.

Akkor már vége felé ballagott a nyár és magában azt gondolta, senki sem vesz házat már ilyenkor, nyár végén, ősszel.

Egyébként is itt a válság, az emberek inkább eladják a házukat, mint hogy vennének. Talán majd jövő tavasszal, vagy nyáron, esetleg. De addig annyi minden történhet, ki tudja...!

Alig három héttel később – függetlenül a nyár végétől, az ingatlanostól – egy fiatal pár csöngetett be a kapun.

A házat akarták.

Az ő házat.

Kis híján elküldte őket, menjenek az ingatlanoshoz. Itt csak az nézhet körül, aki igazi vevő, holmi nézegető, kirándulók ne zavarják őt. És egyáltalán, miért pont ezt a házat?

A fiatalok értetlenül néztek rá, de eladó a ház, ugye? És nekik itt van a pénz a zsebükben, és ők pont ezt a házat akarják.

Pont ezt!

Három hét múlva aláírták a papírokat, hat hét múlva eljött a fizetési határidő. Két hónap múlva ki kellett költözni.

Felpörgött a világ.

Csomagolás. 10 év összegyűjtött hozadéka, a szinte korlátlan pakolóhelyek eddigi kényelme, most visszaütött. Selejtezés, dobozolás, rohanó idő és tompa szívfájdalom.

Házkeresés.

Sok eladó ház, de egyik sem az igazi és nincs idő meditálni. Ez már majdnem jó, de elvitte más.

Ez sem jó, az sem jó.

Fogy az idő.

Aztán megtalálták.

Egy ikerház egyik fele, ami másfél éve üresen állt, a másik felében jó ismerősök, barátok laknak.

Csodaszámba ment, hogy még nem adták el, hiszen gyakorlatilag tökéletes.

A” kulcsrakész” szisztémában épített ház olyan volt, mint egy szép üres merített papír, amely arra vár, hogy telerajzolják.

Volt benne minden, ami kellett. Mindenkinek megfelelő tér, nagy nappali a nagy családnak.

Mint egy menyasszony az esküvőre készülődve, még fehérneműben, díszek nélkül, aki arra vár, hogy felöltöztessék.

Még festetlen falak, csempe nélküli fürdőszobák, burkolat nélküli aljzat, de korlátlan tér az álmoknak.

És ezúttal a tervek, az álmok valóra is váltak. A fiai mindent megtettek azért, hogy ne érezze veszteségnek a döntését. Felelősséget éreztek, felelősséget vállaltak érte, értük.

Egy hónap alatt a megálmodott részletek a helyükre kerültek, a kivitelező meglepően gyorsan és rendben végezte a dolgát. Időben sikerült mindent megtalálni, megszerezni a keze alá.

Így is havas, csúszós tél lett, mire beköltöztek.

Minden kész volt, de a nappali közepén még Karácsony előtt pár nappal is álltak a dobozhegyek.

Ezekben a hetekben nem sok idő jutott az elvesztés fájdalmán töprengeni, megsíratni a régi kedvest, de az idő nekik dolgozott.

A Karácsonyt együtt töltötték mindannyian az új, berendezett házban.

A töprengés ünnep utánra maradt.

Pontosan tudta, hogy jól döntött, pontosan tudta, hogy jól járt és mégis...

Még gondolatban is igyekezett elkerülni az utcát, ahol a másik ház állt. Még véletlenül sem ment el a régi ház előtt, ha arra vitt az útja. Szíve összeszorult, amikor meghallotta, hogy a ház előtt álló kedves fáját kivágták az új lakók.

Az idő pedig megállíthatatlanul haladt, mosta a régi emlékeket, tisztította a fájó szívét.

Egyre jobban tetszett neki az új ház, büszke volt a teljességére, a szépségére, de még mindig sokat gondolt a régre. Már itt is kertet teremtett, itt is nyíltak

a virágok, de még mindig a „házam” a másik volt. És – bár nem mondta ki hangosan - még mindig nem érezte úgy, hogy ez az otthona.

Teltek az évek, a ház alakult, tovább szépült, már egyre inkább az ő képére formálódott és egyre inkább hozzásimult. Lassanként megszerették egymást. Aztán egyszer csak azt vette észre, hogy már egyáltalán nem hiányzik a régi, hogy olyan mintha mindig itt lakott volna.

És egyre inkább befészkelte magát a tudatába egy eleinte kósza, majd rohamosan erősödő, tudatossá váló gondolat: ez a ház maga a csoda, hiszen ez a ház érte van, ez a ház azért állt másfél évig üresen, hogy az övé legyen.

A ház órá várt, hogy a kandallója tüzével neki adjon meleget, hogy az ő családját fogadja be a közös ünnepi ebédeken, hogy neki nyíljanak a futórózsák a terasz körül és igen, hogy az ő Otthona legyen.

És ma már pontosan tudja, hogy a hétköznapi csodák gyakran nem egyenes úton jutnak el hozzánk. Néha veszteséget kell elszenvednünk, hogy ránk találjanak, de léteznek, vannak.

A csodák megtörténnek, életre kelnek, ha képesek vagyunk rá, hogy észrevegyük és megéljük őket.

Neki sikerült.

rame- Melinda már kora gyermekkorától kezdve elköteleződött az olvasás iránt, kis késéssel pedig az írást is felfedezte egy sikerült általános iskolai fogalmazás kapcsán.

Azóta számtalan okból ír. Hivatalból, erős felindulásból - fájdalomból, örömből -, események kapcsán és időtöltésből, meg csak úgy.

Legtöbb írása azonban eddig beteljesítve sorsát behullott az évek süllyesztőjébe, mások az íróasztal fiókját terhelték mindaddig, míg a heveny nekibuzdulásból elkövetett selejtezés sorsára nem jutottak.

Az utóbbi időben azonban egyre inkább megfogalmazódott benne az igény, hogy kilépjen a névtelenség homályából és írásait megossza másokkal is. Mivel első próbálkozásai nem találtak elutasításra, sőt némelyek a siker illatát is magukon hordozták, úgy döntött többet fog írni másoknak.

Hunka Zenta Valami más

*„Ha asztalod, ágyad akad ott, ahol jársz,
hívhatod otthonnak, de az valami más.”*

Charlie

Két srác a buszon. Tizenévesek. A melóról folyik a szó. Egyikük nagynénje Londonban él. Hívta a fiút, menjen ki hozzá. Nyelgyakorlás, munkalehetőség, tapasztalatszerzés. Rokonhoz menne, a pénz is jól jönne, mégsem akarózik. A másik fogalmazta meg az okot: haverok. Ott kint nem ismer senkit, csak a rokont. A haverok itthon maradnak. Itthon.

Kismama két gyerekkel. Mindent árul a neten. A házuk már elkelt. Két kezükkel építették a férjével évekig, kompromisszumot nem ismerve, álmaikat követve. Persze hitelből. Karácsonykor költöztek be. Akkor már tudta, hogy a munkahelye, a bank, nem veszi vissza Gyedről. Hónapokig próbálkozott másutt is, hiába. Sehol nem kellett két gyerekkel. A hitelt a férje fizetése nem bírja el. Elmennek. Örökre. Ausztráliában van rokonuk. Mindent itt hagynak. Az otthonukat. Az álmaikat.

Migránsok. A csempészek tanácsára azt a keveset is hátrahagyják az erdőben, amijük van. Így könnyebb a menekülés. A zöldhatáron átjutva tiszta ruhát öltenek, mert megérkeztek a Kánaán földjére. Egy-egy menekülőnek több család adta össze a szükséges összeget. Ha maradhat, keményen dolgozik majd, hogy visszafizesse. Így majd az is jöhet, aki őt támogatta. Feltéve, hogy nem toloncolják vissza. Oda, ahol már semmije sincs. Ha visszatér, már becsülete sem. Hiszen elúszott a pénz. Családok menekülésének reménye. A hosszú és veszélyes úton sokuk veszíti el családtagjait. Mégis jönnek, mert még ez is reményteljesebb, mint a biztos halál, kínzás, bujkálás, ami otthon várt rájuk. Jönnek, mert ez az egyetlen lehetőségük. Ha sikerül, a gyerekének még jobb lehet. Itt, az új világban. Nekik lehet még új otthonuk. De aki elindul, az végleg felad mindent.

Az öreg fát nem lehet átültetni. Elpusztul. Nem nagymamám volt az egyetlen, aki lassan sorvadott el, mikor bekerült az idősek otthonába. A megszokott falak,

bútorok közül el, egy idegen helyre, idegenek közé. Ki gyorsabban, ki lassabban megy végig azon az úton. Mert az otthon, az valami más. Nem pusztán egy lakás, egy kégli, egy zug. Nem csak a hely, vagy ami benne van. Tárgyak, emberek és állatok, illatok, hangok és fények és még ki tudja milyen titkos összetevők keveréke, amit így hívunk: otthon. Az emlékek is azzá teszik. A megélt örömök, bánatok. Az ember lelkébe ég. S ha menni kell, a lélek egy darabja is vele hal. Különösen akkor, ha a két keze munkája is benne van.

Nagymama. Albérletet keres az unokájával. Egy hónapon belül kiteszik a házból, amit a férjével ketten építettek. Az unoka lakáshiteléhez jelzálog kellett. Most viszi a bank. Mindkettőt. Az otthont és a lakást.

Fiatalon még magam teremtettem az otthonom, bárhol voltam. Bennem élt, általam született meg egy-egy helyen. Külföldön is, vadidegenek között. Egy-két fénykép, apró tárgy, amit magammal vittem és a többi ott született. A hasonlóan fiatalokkal. Arra az időre ott volt az otthonom. Persze a lélek már akkor is dolgozott. Oda menni is fájt kicsit, onnan eljönni is. De nem annyira, mint ahogy fájna most. Amikor letelepedtem. Amikor egy helyet már igazán a saját otthonomnak hívhatok. Amikor már nem a szüleimmel, a szüleim lakásában élek. Hanem a férjemmel, a gyermekemmel. Szomszédok, kutyák, macskák, madarak, gyíkok, szitakötők, szamócatövek és málnabokrok, rózsalugas és még ki tudja mi minden társaságában. Ha menni kell, elvihetem az emlékét, de a lelkem egy darabja már itt marad. Cserébe.

Egyes ezoterikus nézetek szerint meg kell tisztítani a teret, ha olyan helyre költözünk, ahol laktak már előtünk. Mert lelkek maradtak ott. Ki tudja...

Hunka Zenta - Jelenleg logisztikai menedzser folyamatos ügyeletben egy 14 hónapos csoda mellett. Korábban a környezet védelmén fáradozott hivatásszerűen. Számos hobbi mellett 10 éves kora óta kíséri az írás. Legnagyobb bánata, hogy középiskolai kötelező fogalmazásait nem kaphatta meg. Minden más írását őrzi. Egy időben

fűvel-fával megosztotta. Aztán csak a számítógépnek írt. Aztán egy ideig sehogy. A kreatív írás tréningen született újjá. Azóta néha ír és van, ami itt-ott olvasható is.

Lupán Ágnes Vigyél el!

– A madarak csivitelnek, a szél megsimogatja a bokrokat, a nap meleg fénnel mosolyog le ránk fentről. De nem tűz erősen, nem bántó, épp csak kellemes. Már kabát sem kell, elég egy vékony póló, ha kimegyünk. Nem viszünk magunkkal semmit, esernyő felesleges, a gumicsizma sem kell, az előző napi pocsolják mind felszáradtak már.

– De jó!

– Igen, ha odaérünk, már nem lesz semmi gondunk, szabadok leszünk, mint ...

– ... mint a madarak – mondta Bence kuncogva, hogy már ezt a mondást is sikerült megjegyeznie.

– Pontosan! – mosolygott vissza rá az anyja megborzolva a kicsi fürtjeit. – Ügyes vagy. Mint a madarak! Nekik a világon semmi gondjuk.

– Meséld tovább!

– Nos, ha megyünk, rengeteg feladatunk lesz ám, tudod–e.

– Igen?

– Bizony ám! Fel kell ám fedezni a környéket is. Nem maradhat minden titok fedve előttünk.

Bence két tágra nyílt szeme egyre jobban csillogott.

– Mit gondolsz, menni fog ez neked? – anya megállt egy pillanatra, úgy tett, mint aki erősen gondolkozik ezen. – Három évesen még nem biztos, hogy ez nem okoz problémát, hm?

– Már mindjárt négy vagyok, anya! – váltott át hirtelen durcásra a kisfiú hangja.

– Ó, tényleg, majdnem kiment a fejemből – kacsintott le rá édesanyja. – Szóval úgy gondold, megbírkózunk ezzel is?

– Naná!

– Ha te mondod, hiszek neked.

– És bent?

– A házban? Úgy érted?

– Odabent, igen! Ott nincs szél, madarak, pocsolja.

- Nem bizony, azokat kint hagyjuk mind!
 - Akkor mi van ott?
 - A napfény átverekszli magát a hatalmas, fényesre pucolt ablakokon – itt megtorpant egy pillantra –, ő bejöhet velünk, ugye?
 - Igen, igen! És még?
- Anya kacagott már a kíváncsiságot, türelmetlenséget cseppet sem nélkülöző kisfián.
- Jól van, szóval vannak a világos szobák, hatalmas terek, ahol elfér minden. Teszünk bele egy hatalmas asztalt sok székkal, kanapét, ahol összebújva tudunk majd olvasni. Legyen esetleg kandalló is?
 - Minek az? Meleg van.
 - Most igen, kis butus, de télre. Amikor kint minden fehér hótakaró alatt pihen-, és várja a tavaszt.
 - Felőlem – vonta meg a vállát Bence, látszólag nem volt nagyon meggyőzve.
 - De szerintem még ennél is fontosabb, hol lesz majd az ágyad és a sok játékok - anya gyorsan témát váltott, s lám, való igaz, ezúttal sokkal nagyobb lelkesedéssel találta magát szemben, mint fotelokkal és nappali berendezésekkel kapcsolatban.
 - Sok játék? - ámult el Bence, és még levegőt venni is alig mert.
 - Rengeteg! Hintaló a sarokban, rögtön az építőkockás doboz mellett. A polcon sok, szép, színes könyv tele csodálatos mesékkel, amiket mind együtt olvasunk el. Vasúti sínek a vonatoknak, istálló a sok állatnak, dömper, garázs, szerelőműhely. Csak győzz velük eleget játszani.
 - Hú - többre nem telett a kisfiútól.
 - A ház mögött kis kert, a gyümölcsfák elegendő árnyékot adnak nyáron is, ősszel meg megvédenek, ha kicsit szelesebb az idő. Ott, alattuk kiépítünk egy homokozót, a lombok között pedig egy favárat. Az ágról hinta lóg le, le se szállsz majd onnan, már látlak is magam előtt.
- Bence csak a fejével biccentett, ezzel adta tudtára édesanyjának a belee-gyezését, megszólalni már nem tudott. De nem is akart, nem szándékozott félbeszakítani a leírást.
- Nagy melegben ki lehet oda tenni egy medencét, játszatsz a vízipisztollyal, lefröcskölheted az összes bokrot, talán még a szomszéd macskáknak is jut belőle, amik természetesen prüszkölve fejezik ki nemtetszésüket – folytatta az anyja.
 - Macska is van?

– Hogyne! Nem is egy, öt vagy hat is tán. Annyit kódorognak a környéken, hogy nehéz megszámolni őket. De estére mind hazatérnek persze. Te meg megszimogathatod a bundájukat. Ők elégedetten dorombolnak, téged pedig beviszlek kivakarni az egész napos kosz alól. Megmosom a hátad, a hónod alját, a füled tövét – ahogy anya ezeket mondta, úgy követte a keze is a test-tájakat, ismét kacarászást vívva ki mozdulataival. – A talpad, nyakad...

– Hé, haladjon a munka odabent! – szakította félbe a zárt ajtó mögül egy éles, ellentmondást nem tűrő hang.

– Rendben! De már kész vagyok! – válaszolta vissza illedelmesen az anya.

– Ajánlom is! – azzal a hang tulajdonosa hallhatóan elcsoszogott másfelé.

– No, gyere, menjünk mi is – hívta Bencét az édesanyja.

A kisiú szó nélkül felvette a földről játék mackóját, magához szorította, belecsúsztatva csöppnyi kis kezét a nő kérges, munkás tenyerébe, majd lassan elindultak.

Bence csak suttogni mert, tudta, nem hívhatja fel magukra a figyelmet semmiképp. Az előbbi is intő jel volt, hogy a határát súrolták a kirúgásnak.

– Anya!

– Tessék, szívem!

– Elviszel majd tényleg oda engem?

– Igen, természetesen.

– Megígéred?

Egy pillanatnyi csönd után az asszony határozottan mondta ki:

– Megígérem.

Tovább baktattak, mentek lefelé a lépcsőn.

A kapunál megálltak, míg anya egyik kezébe áttette a csomagjait, hogy ki tudja nyitni a nehéz vaskaput, mely az utcára vezetett már ki.

– És mikor? – ez a kérdés oly halkán hagyta el Bence ajkait, hogy az anya először azt hitte, csak képzelte, hogy a fia megszólalt. Ám amikor lepillantott, értelemről sugárzó, komoly szemecskébe nézett.

– Remélem, hogy hamarosan. Nagyon remélem – hogy nyomatékosan adjon a szavainak, megszorította az aprócska gyerekkéz, mely csak úgy csimpaszkodott belé. – Dolgozom majd még keményebben, és spórolunk is már egy ideje, igaz? Amint meglesz a pénz, megyünk.

– És mi a neve ennek a helynek, anya?

Az asszony léptei lelassultak, majd még jó pár lépéssel a buszmegálló előtt megállt teljesen. Gondolkozott. Hogyan is nevezné meg azt, ami még nincs?

Ám szeretetett volna hinni benne – tiszta szívből –, hogy igenis létezik valahol ez a hely. Csak időre, no meg pénzre van szüksége. S ha ezek meglesznek, rátalál egyből, nem vitás. Ha meglesi, vár ott rájuk minden, amit lefestett a gyerekek ma délután is, mint megannyi alkalommal az évek során, míg jártak házról házra, ketten összefogva, együtt egy kis szigetet alkotva a világ forgatagában.

– Hogy mi a neve?

Bence nagy komolyan bólintott.

– Amiről mindig mesélek, ami lesz majd nekünk is nemsokára, hiszen megígértem, emlékszel? Amit pedig megígérek, meg is kell tartanom, ez a szabály, ebben állapodtunk meg egyszer, igaz? Nos, annak a neve otthon, fiam. Nekünk is lesz. Egyszer biztosan.

Lupán Ágnes - nyelvtanár, író, feleség, anya. Amikor a világ, a család és a tanítványok hada elcsendesedik, végre van lehetősége meghallani, a képzeletében élő alakok mit üzennek, és azt papírra vetve életre kelnek történeteik.

Prech Kati

Az álmatlan asszony

Élt egyszer régen egy gazdag városban, annak is a leggyönyörűbb palotájában egy kereskedő. Gyakran utazott külföldre, mesés távoli országokba intézni az ügyeit. Gyermeke már felnőtt, más településen élte a saját életét. Volt ennek az embernek egy kedves, dolgos, ügyes és talpraesett felesége. Sok évet töltöttek már együtt, hol békében, hol civakodva kisebb-nagyobb ügyekben, de azért szeretetben. Az asszony becsülettel nevelgette közös gyermeküket, vezette a háztartást, főzött, mosott, takarított. Ha beteg lett a gyerek, aggódva vitte orvoshoz, szeretettel ápolta, míg föl nem épült.

Nagylánya örökölte tőle a sütés-főzés szeretetét, és tehetségét a finom ízek elővarázsolásához. Amikor vendégségbe hazalátogatott, mindketten igyekeztek valamilyen különlegességgel meglepni a család többi tagját. Édesapjával különösen szoros kapcsolatban volt: szinte naponta beszéltek egymással telefonon, ha bármilyen kérdése, kérése akadt, azt először vele beszélte meg. Élte a maga életét, apjától sok hasznos tanácsot kapott a munkájához, a kert, a ház szépítgetéséhez.

A feleség gyakran érezte mellőzöttnek magát. Úgy gondolta, minden tőle telhetőt megtesz, de nem értékelik. A tágabb rokonság körében is azt hitte, mindenki másképp viselkedik vele, mint ahogy azt ő szeretné. Sokat búslakodott emiatt. Naphosszat egyedül volt, ilyenkor eszegetett, csipegetett mindenből, - észre sem vette, hogy ruhái szűkek, alig mennek már rá. Keveset mozgott, csak a lakásban jött-ment, vásárláskor inkább az autót használta. Teltek, múltak az évek, és a helytelen életmódból következtek a betegségek: magas vérnyomás, ízületek fájdalma, hátfájás, fejfájás napi szinten jelentkezett. Mígnem ott tartott, hogy már a tükörbe se szívesen nézett. Nem tudta elfogadni megnövekedett méreteit, nehézkes járását. Kezdett lelassulni, naphosszat csak a tévét nézte, ücsörgött, heverészett, csavargott a városban. A főzést is hanyagolta, főleg félkész ételeket vásárolt, abból gyorsan összecsap-

ta a vacsorát. Sokat járt orvoshoz, kórházban talált magának társaságot, ott az újdonsült betegtársak körében népszerűnek érezhette magát. A szűk baráti társágban is szinte mindig panaszkodott, észre sem vette, hogy ez vált az életformájává.

Egyszer azon vette észre magát, hogy hajnalban ébred. Próbált minél később lefeküdni, de akkor se tudott 1-2 óránál többet aludni. Napközben gyakran rájött az álmoság, de szundítani sem tudott. Még meg se pirkadt, de ő már sündörgött a konyhában, főzött, sütött, hamar elkészült mindennel. Így viszont hosszú volt a nap, tétlenül, nehezen viselte. Néha olvasgatott, rejtvényeket fejtett, ápolta a kerti növényeit. A lakás ragyogott, csak ő nem volt elégedett magával. Érezte, hogy valami hiányzik, az lehet az álmatlansága mögött, de nem tudta, mi.

Lánya egyszer egy csodamasinával lepte meg.

- Anyukám, ez ellazít, ezzel úgy fogsz aludni, mint a mormota!"- adta át mosolygva. Valóban, 1-2 napig aludt, aztán kezdődött minden előlről.

Férje kitalálta, hogy biztosan levegőváltásra van szüksége, ezért egzotikus utazásokra vitte. Bejárták a fél világot, tengerparton, hegyekben, sivatagokban, de itthon minden változatlan maradt.

Egy nap egyik barátnője egy csodacicával ajándékozta meg. Nagy volt az öröm: lesz kit babusgatni, etetgetni, simogatni! Néhány hónapig remekül elvoltak, de aztán csak nyűg lett a macska. Kedvenc foteljében heverészett, a szőnyeg is állandóan tele macskaszőrrel. Gyakran kellett állatorvoshoz vinni. Inkább túladott rajta, elajándékozta.

Arra gondolt, esténként egy kis torna, séta is jót tenne. Lement a kertbe kedvenc növényeihez, velük beszélgetett. Amint ott hajolgatott, jógázott, légző gyakorlatokat végzett, egyszer csak babasírást hallott a közelből. Olyan keserves volt a sírás, hogy elhatározta, elindul a hang irányába és megnézi, mi baja lehet a csöppségnek. Ahogy ment a sötét utcán csak a Hold és a csillagok világítottak, fülelt, hol lesheti meg a síró csecsemőt. Egyszer csak csönd lett, de ő még mindig gondolataiba merülve bandukolt. Belé nyilallt a fölismerés: annyi energiája, szeretete van még, jó lenne ezt valakinek átadni.

- Igen, egy unoka kitöltene a napjaimat! - sóhajtott magában. Bánatosan tért haza, hogy egy keveset aludjon.

Történt egyszer, hogy az egyik barátnője mesélt neki valamilyen virágcseppről, ami rengeteg embernek használt különböző bajokra. Volt olyan eset, hogy valaki régóta fönálló bánattól, búskomorságtól szabadult meg 1-2 üveg

csepp hatására. Másnak betegségei múltak el több havi csepegtetés után. Olyan is előfordult, hogy megromlott családi kapcsolatok jöttek helyre csupán a csepp fogyasztása után. Hitetlenkedve hallgatta a barátnője beszámolóját. De jó lenne egy ilyen varázscsepp, ami megoldaná az ő gondját is! Már nem bízott abban, hogy valaha talál gyógyírt a bajára. Nagy rábeszélésre elkezdte inni a cseppet. Hát, ami akkor történt, azt senkinek se kívánta volna: iszonyatos fejfájás kezdődött, éjszakánként köhögő roham fogta el, majd megfulladt. A kevés alvás is rémálmokkal telt. Néhány nap után belázasodott, legyengült. Akkor még nem tudta, hogy ez jelzi, beindult a gyógyulás, csak át kell vészelni. Inkább abbahagyta. Visszatért a megszokott nyugalom és álmatlanság.

Lánya boldog párkapcsolatban élt, de még gyermektelenül. Eddig kényelmesen dolgoztak, utazhattak, éltek gondtalan életüket. A gyermek sok lemondással járt volna, ezért halogatták, még nem tervezték. Közel a 40-hez döböntek rá, hogy bizony, most már ideje lenne, mert lassan kifutnak az időből. De a trónörökös csak nem kopogtatott. Már azt fontolgatták, hogy örökbe fogadnak egy babát, amikor ők is találkoztak a cseppel. Néhány hónapos szedés után boldogan újságolták, hogy érkezik az unoka.

Az asszony boldogsága talán még nagyobb lett, mint a fiataloké. Most már jobban utána nézett a cseppek hatásának, és megtudta, hogy neki elég csupán napi 1 cseppet bevenni az átlagos 10 helyett! Így is tett. És lássatok csodát! Mire megérkezett az unokája épen, egészségesen, addigra ő is újjászületett. Tudta, ha nem oldódik meg a problémája, akkor bizony állandóan fáradt és kedvetlen lesz, ezt nem szerette volna. Ismét volt célja az életének, jötmént, jól elfáradt napközben és éjszaka boldogan hajtotta álomra fejét.

Végtelen hálával gondolt a barátnőjére és a csepp föltalálójára, akik nélkül talán még ma is búskomoran járna-kelne. Sikerült a fölösleges kilókból is leadni, így lelkes és hiteles ajánlóvá vált. Azóta már a tágabb családjába is issza a cseppeket, ő pedig boldogan hozza és intézi a beszerzését.

Ha az asszony aludni ezután se tudott volna, az én mesém is tovább tartott volna. Itt a vége, fuss el véle!

Prech Kati - 4 év Móksha Csepp szedése váltotta ki azt a kreativitást, aminek következtében már 2 társasjátékot fejlesztett ki, és szándékában áll rendszeresen írni, főleg meséket. Ebben segítségére van a 4 unokája, akik ötletelnek vele.

Szabó Ágnes

Az el nem reppent pillangó

Koltay-Szabó Lilinek ajánlva

Ültem a teraszon. A nap mindent áthatolva tűzött rám már reggel 9 órakor. Boldog voltam, s megelégedett. Lelkemet átjárta az új nap lehetősége, a tapasztalatok, s ezeken keresztül a tervek és célok kavalkádja. Mikor ezek pontos listázásába fogtam volna, egy gyönyörű pillangó szállt valószerűtlen közelségbe hozzám.

Elnéztem tűzpiros szárnyait, s csodálkozva meredtem bátorságára. Éppen rám vonatkoztatható filozofikus mélységeket fogalmaztam magamban jelként tekintve a jelenésre, mikor is meghallottam testvérem kislányának erős 5 éves hangját, amint boldogan fedezte fel, hogy ilyen korán már ébren vagyok. Nagy hanggal, s korosztályának feltartóztathatatlan energiamennyiségével indult felém a szomszéd házból, mikor is félúton megtorpantotta felemelt kezem figyelmeztető jele.

Titkot sejtett, igazit! Tán látta a szememben?

- Óvatosan gyere, kérlek, mert itt a lábamnál egy piros pillangó pihen!

Szélvihar sebességét lecsendesítette enyhe fuvallattá, s lábujjhegyen balettozva megérkezett mellém.

- Tapsol, ez a pillangó most tapsol! – állapította meg hihetetlen gyermeki tisztánlátással.

S valóban, a lepkénk hatalmas piros szárnyait ritmikusan összeütögetve állt továbbra is a teraszon. „Micsoda varázslatos pillanat!” - gondoltam, de Lili ismét kizökkentett szavaival:

- Menjünk arrébb krétarajzot készíteni, hisz a pillangó már előre tapsol a rajzomnak.

De ebben a pillanatban, mielőtt válaszolhattam volna, elreppent a tünevény...

- Jaj, hangos voltam! – sóhajtott fel fájdalmasan, de közel sem csendesén.

Csak mosolyogtam, s kezdtük volna a nagyival megnyugtani.

- Nem baj, majd megrajzolom – jelentette ki határozottan –, akkor majd nem tud elrepülni, itt marad nekünk örökre.

S azzal le is kuporodott a járdára, hogy nekilásson a munkának.

Mi fölötte álltunk megnyugodva, s egymásra nézve megállapítottuk, hogy milyen békés lehetne a világ, ha mi felnőttek is ilyen természetes egyszerűséggel intéznénk dolgainkat, mint ahogy ez a kicsi lány!

A nagy összegzést megtettük, az elkészült pillangórajzot megdicsértük, s mindannyiunk ajándékként a piros pillangó is visszatért, hogy megtapsolja szárnyaival együttlétünket.

- Már szabad vagy kis lepke, elhagyhatod az otthonunk – csendült Lili bimbózó nőisége – lerajzoltalak egy új kék ruhába! Tetszik?

Szabó Ágnes - Magyartanár és táncpedagógus vagyok, ekként is dolgozom már több évtizede. Így kicsik és nagyok által is rálátok a világra. Hogy tetszik-e? Nem mindig, de kezemben a tanárságom, így a szó erejével és hatásával lehetőségem van terelgetni az általam járt „Sárgaköves Út”-ra a kíváncsi Kék Madár keresőket! Talán a rövid írásaimat és az interjú kötetemet olvasók között is lelek útitársra!

Tóthné Erdei Gyöngyi

Várva várt otthon

Már nagyon izgatottan várta a holnapot. Végre elmehet innen. Nem volt olyan rossz itt, de mégsem érezte úgy, hogy ide tartozik. Julika néni nagyon kedves volt mindig vele, és a többiekkel is. Bár vele egy kicsit azért mindig kivételezett. Nem is tetszett ez a többieknek. De mindig azt mondta Julika néni, hogy ő olyan, mint annak idején a lánya. Olyan a kerek kis pofikája és a szeme is olyan huncutul csillog, mint az ő lánykájának, amikor kicsi volt. Ezért szerette őt annyira Julika néni, a szakácsnő. Bár azért ő is tett érte, mert sokat segített neki a konyhában, és ha a piacról meghozták a főzéshez való friss zöldségeket, gyümölcsöket, akkor is azonnal rohant és segített mindent a helyére rakni. Szinte otthon érezte magát a konyhában. Ezért cserébe Julika néni mindig készített neki külön egy-egy finomságot, pl. pudingot, vagy ha palacsintát készített, neki mindig tett félre a túrósból, mert tudta, hogy ő azt szereti a legjobban. A többiek inkább a szobájukban unatkoztak, vagy a kertben rohangáltak, de ő nem akarta így agyonütni az idejét. A kertbe is akkor szeretett inkább kimenni, amikor a többiek bejöttek, mert így ott csend volt, és lehetett hallani a madarak csiripelését, meg a nyugodt környezetben, akkor tudott olvasni. Nem zavarta meg a ricsaj, amit a többiek rohangálás közben hallattak.

Lili ebben az árvaházban jobban érezte magát, mint az előzőben, de mégis vágyott egy igazi otthonra, és egy családra. Ő már négy éve veszítette el a családját. Szülei egy rettenetes autóbalesetben veszítették életüket, és rokona csak egy volt, egy nagynéni. Ő lett a gyámja. Hozzá költöztették, de abban nem volt köszönet. Nagyon utált ott lenni. Minden éjjel sírva aludt el. A néni nem foglalkozott vele, csak akkor, amikor már elég ittas állapotba került, hogy ne tudjon még a fotelből sem felállni. Ezért olyankor ordítva hívta magához és utasítgatta, mit hozzon, mit vigyen, mit hova tegyen. De semmi nem volt jó neki, amit Lili csinált. Szerencsére egy év után a néni megunta, hogy néha jöttek a gyámhatóságtól ellenőrizni, és azt mondta az egyik alkalommal,

hogy ő ezt nem csinálja tovább. Nem vigyáz ő más kölykére. Van neki elég baja. Nem akar a nyakába egy ilyen hasztalan és hisztis gyereket. Pedig Lili igyekezett mindig meghúzni magát, nehogy magára vonja a néni figyelmét. Olyankor ő mindig a rövidebbet húzta. Soha semmiben sem lehetett jó.

Először megijedt, amikor azt mondták a gyámügyesek, hogy akkor elviszik a nénitől, mert hát ez mégis csak egy biztos hely volt. De hamar rájött, hogy ettől minden más csak jobb lehet. Más rokona nem volt, ezért egy árvaházba került. Elég szegényes körülmények között éltek, és a végén be is zárták az árvaházat. Azután került ide, ahol most van. Ez egyesek szerint olyan, mint egy szanatórium vagy egy nyári tábor a gyerekeknek. Lili nem volt még egyikben sem, ezért nem tudhatta. Próbált beilleszkedni, de nem igazán sikerült. Mindig jöttek újak, mentek el régiek. Láttá, hogy a pici gyermekeket előbb utóbb örökbe fogadta valaki, ezért ő is reménykedett, hogy majd csak őt is kiválasztják. Azonban az emberek mindig kicsi gyermeket akartak örökbe fogadni, nem olyan nagyot, mint ő. Pedig ő is még csak kilenc éves volt. Már teljesen felhagyott ezzel a csodavárással, amikor egyik reggel behívta az igazgatónő és közölte vele, hogy holnap egy olyan házaspár fog jönni, akik nem csecsemőt vagy kisgyermeket akarnak, hanem egy nagyobbacskát. Viselkedjen nagyon udvariasan és mosolyogjon sokat, tanácsolta az igazgatónő. Lilinek megcsillant a szeme, és újra remény költözött a szívébe.

Eljött a várva várt reggel. Kicsinosította magát. A szokásosnál is tovább mosta hófehér fogait. Addig fésülte hosszú szőke tincseit, amíg fényesen nem ragyogtak a reggeli nap fényében. Felvette legcsinosabb ruháját, felöltötte legbájosabb mosolyát és várta a csodát. Egyszer csak behívták az igazgatónő szobájába.

Belépett és egy idős hölgy szigorú szemeivel találta szembe magát. Senki más nem volt a szobában az igazgatónővel, így logikus volt, hogy a hölgy akar gyermeket magának. Először meglepődött, mert ilyen idős hölgyek nem szoktak ide járni, de okos lányként gondolta, mindennek megvan az oka. A hölgy elkezdte mindenféléről kérdezetni, és nagyon szigorúan figyelte a válaszokat. Ettől Lili picit meg is szeppent, de összeszedte minden erejét és önbizalmát, hogy jó benyomást kelthessen. Jól is tette, mert kiderült a beszélgetés alatt, hogy nem a hölgy akar gyermeket, hanem a lánya és a veje, csak a nagy városi forgatagban dugóba kerültek. Az idős hölgy másik irányból érkezett, így ő ideért a megbeszélt időpontra. Nem szeretett tétlenül várakozni, nem az a fajta volt, és azt kérte az igazgatónőtől, hogy addig ő hadd beszélgesse el

Lilivel. Így találkozott hát Lili a remélhetőleg új nagymamájával. Mert a szigorúságot látva is, Lili meglátta a hölgy szemében a jóságot. Érezte, hogy ez a hölgy nem gonosz, mint például a nénikéje volt.

Megérkezett a házaspár is. A feleség nem tudott megszólalni, amikor Lilit meglátta. Elakadt a hangja. A férj kicsit aggódva nézett rá, látszott, hogy nagyon félti. Lili el nem tudta képzelni mitől? Ő nem bánt senkit, nem is néz ki ijesztően. De mi lehet a némaság oka? De csak állt ott illendően, csendben, tisztelettudóan.

Az igazgatónő egy pohár vizet kínált segítségképpen, ami oldott is a hangulatban. A szép arcú szomorú hölgy - mert Lili ezt azonnal észrevette – összeszedte magát és kedvesen megkérdezte Lilit, mi a neve? Még néhány kérdést feltett, de nem ugyanazokat, mint az idős hölgy, aki mióta a lánya belépett a terembe, mintha elolvadt volna róla a szigorúság minden jele. Olyan féltő szeretettel nézte lányát, hogy ettől Lili is megghatódott, amikor egyik pillanatban félrenézve meglátta az idős hölgy tekintetében ezt az óriási, mindent megadó szeretetet. Erre vágyott ő is, hogy így szeressék. Az ő szülei is így szerették. Erre emlékezett. Már nem mindenre, de erre az érzésre igen. A gondolatától neki is megjelent egy icipici könnycsepp a szeme sarkában. Gyorsan, hogy ne vegye észre senki, azonnal le is törölte.

A férfi nem szólt egész idő alatt egyetlen szót sem. Lili nem is tudott semmit leolvasni az arcáról. Olyan volt, mint egy szobor. Ugyanaz az arc, minden pillanatban. Nem volt sem rémisztő, sem szívet melengető. Olyan, szobor volt. A búcsúzaskor is csak biccentett a fejével, és kikísérte a két hölgyet, akik még valamit odaszóltak halkán az igazgatónőnek, de izalmában Lili nem értett belőle egy szót sem. Olyan volt, mintha bedugult volna a füle egy légnymás hatására. Csak a hangokat hallotta, de a szavakat, mondatokat nem értette. Végül az igazgatónő hangja csak eljutott a tudatáig, aki szólt, hogy most már felmehet a szobájába. Lili kérdőn és várakozóan nézett rá, de látta, hogy választ most nem fog kapni a kérdésére, ezért fel sem tette. Szót fogadott és felment a szobájába.

Már napok teltek el a találkozó óta, de semmi nem történt. Úgy érezte már nem is fog. Nem fog őérte eljönni soha senki. Itt fog felnőni az árvaházban. Nem kell ő senkinek. Ilyen nagy gyermeket nem akar senki, mert már nem lehet nevelni, átformálni. Pedig őt nem kellene átformálni, csak szeretni. Csak egy családra vágyott. De nem adatott meg neki.

Egyik délután nyílt a szobája ajtaja, és ott állt a férfi. No meg az igazgatónő. Aki kérte, hogy amilyen gyorsan csak tud, pakolja össze mindenét, mert után indul az új családjához.

Lilinek elkerekedett a szeme, szára nyílt a szája, de be is csukta rögtön, mert egy hang sem hagyta el az ajkait, és nem akart bambának tűnni. Gyors tempóban összerámolta a dolgait, és izgatottan szaladt le a lépcsőn, hogy jelentse, készen van.

Mindent bepakoltak a férfi kocsijába, majd miután elbúcsúzott, beszállt az első ülésre. Láta, hogy a férfi kicsit furcsán néz rá, ezért bocsánatot kérve megindult, hogy hátraül. De a férfi kedvesen intett, hogy maradhat elől. Lili nagyon szeretett elől ülni, ha valahova mentek, mert minden ismeretlen táj érdekelte, és így tudott a legtöbbet ezekből látni. Egy másik városba, annak is a kertvárosi kerületébe érkeztek meg kis idő múlva.

A ház nagyon szép és modern volt. Belépve a házba, pedig valami kellemes melegség fogta el Lili szívét és lelkét. Nem tudta volna megmondani miért, de ezt érezte. A nappaliban a szép és szomorú arcú hölgy ült. Kicsit sápadt volt, de rögtön felvidult az arca, amint meglátta Lilit. Felállni nem tudott, mert még gyenge volt, de kinyújtotta a karját és kedvesen magához hívta Lilit. Elnézést kért, hogy nem mentek érte hamarabb, de mint kiderült egy betegség ledöntötte a lábáról, és néhány hétig kórházban is volt. De most szeretettel fogadják, és remélik, elfogadja őket új családjának, új szüleinek. Lilinek is ez volt minden vágya, de azért még egy kicsit meg volt szeppenve.

Zavara azonban abban a pillanatban továtűnt, amint meglátta a kis asztalkán a kedvenc könyvét. Még az ötödik születésnapjára kapott ő is egy ilyen, és édesanyja minden este ebből olvasott fel neki, amíg tehette. Később már Lili olvasta minden este, mint egy bibliát. Most, hogy meglátta az asztalon, elfelejtkezett magáról és teljesen felszabadulva odaugrott, belelapozott és csak csogni kezdett róla. A házaspár egymásra nézett, elmosolyodott és könnyes szemmel ölelésre tárták mindketten karjukat. Lili nem értette mi történt hirtelen?

- A mi 10 éves kislányunknak is ez volt a kedvenc könyve. Még a kemoterápiára is magával vitte mindig.

Lili egy csapásra mindent megértett. Odaszaladt, és mint egy kiscica, úgy bújt az ölelő karok melegségébe. Mindhármuk szívdobbanását hallotta egyszerre. Megérkezett. Van már új otthona és új családja.

Tóthné Erdei Gyöngyi - Romániában születtem, de már 26 éve itt élek Magyarországon. Mindig is nagyon szerettem olvasni és imádom mások történe-

tét hallgatni vagy olvasni. Gyermekkoromban mindig a felnőttek körül játszottam, hogy halljam miről beszélnek. Az iskolában a matematika és a fogalmazás volt a kedvenc tantárgyam. Amikor Magyarországra jöttünk hosszú leveleket írtam az ottmaradt barátaimnak és rokonaimnak. A válaszlevélben folyton elnézést kértek, hogy ők nem írtak

olyan hosszú leveleket mint én. Most újra előtérbe került az írás az életemben, csak most egy teljesen más formában. A fenti kis írás is ezek közül való

Reka Green Sárparádé

Kislánykoromban történt az eset.

Nagyon sokat voltunk nővéremmel és unokatestvéremmel mamáéknál. Nekem nem az iskola volt a második otthonom, hanem Nagysziget, pontosabban az a falu, ahol nagyszüleim éltek.

Mamáéknál volt a család azon az ominózus napon, már nem is tudom milyen apropóból. Akkor már nagyban ment a bicajozás, és élveztem, ha nagyi bringájával száguldozhattam, mivel az rendes női bicikli volt, nem pedig az a közepes méretű, se nem gyerek se nem felnőtt kerékpár.

Már javában az ősz közepén jártunk akkor, hűvös volt, felhős, sötét minden nap. Csupaszok voltak a fák, varjak káromgásai törték meg a csendet. Miután meguntam a felnőttek szövegelést a konyhában, főleg olyan témáról, amihez nem szólhattam hozzá, fogtam magam, felöltöztem és kijelentettem, hogy kerülök egyet.

Otthoni, játszós kabátomat vettem fel, és a rózsaszín, felül virágos gumicsizmát. Mivel sár és szinte iszap volt mindenfelé, a sok esőnek köszönhetően, így hát abban indultam útnak.

Hamar unalmassá vált a száguldozásom Nagysziget pár utcáján. Így egyértelművé vált számomra, hogy távolabb kell mennem.

Nem is tartott sokáig meggyőzőnöm magam arról, hogy szuper ötlet, ha a falut körülvevő földes utakon teszek pár a kört. Egészen addig volt jó ötlet, amíg nem értem olyan helyre, ahol túl nagy volt a sár, és a kerekek nem győzték le a mélységet. Elakadtam. Nem volt más lehetőségem, leugrottam, az akkora már sárba ragadt kétkerekűről. Szorítottam a kormányt, bár biztosan állt a bicaj mindenféle támasztás nélkül is.

Megállapítottam, hogy azt már tartani sem kell. Atom biztosan állt az én segítségem nélkül is.

Azon töprengtem aztán, mitévő is legyek...

Hagyjam ott? És ha ellopják? De elmozdítani se tudtam, szóval ez is hamar eldőlt.

- Akkor én szépen hazasétálok. – gondoltam, és tettem volna egy lépést. Igen ám, de ahogy a kerekek, úgy az én csizmám is szépen belesüllyedt a sárba, és nem tudtam kihúzni.

Addigra kisebb pánikba csapott át a jókedvem, mert féltem mit kapok otthon, sőt attól is, hogy egyáltalán hazajutok-e, vagy ott fogok állni a sárban madár-ijesztőként a határban.

Pár percig bírtam könnyek nélkül, de aztán rám tört a félelem, mert hát mégiscsak olyan ijesztő volt ott minden.

Rábírtam magam, hogy lépjek már egy kisebbet, és akkor sikerült kiemelnem a lábamat csizmából. A kedvenc virágos csizmácskám a lőtye rabja maradt, én meg szövetbéléssel a lábamon cammogtam a számomra szabadságot jelentő betonút felé.

Akkor már pityeregtem, törölgettem könnyben úszó szemeim, és szípgova gondolkodtam azon, mit is mondok otthon.

Hogy adagolom be, hogy mit ügyeskedtem.

De nem érdekelt különösképpen semmi, csak, hogy hazaérjek, otthon legyek végre.

Félve nyitottam ki a kaput, Bodri boldogan szaladt felém, de én nem simogattam meg, nem játszottam vele akkor, csak mentem a lépcső felé.

- Anyu!- kiáltottam be, lefelé görbülő szájjal.

Mikor kilépett csak nézett rám. Bambán festhettem. Azonnal kérdezgette mi történt, és mielőtt válaszolhattam volna, már mindenki kicsődült az udvarra.

Sorra bombáztak kérdésekkel, nővérem meg jól kiröhögött.

Így utólag én is ezt teszem, de akkor, kétségbeesve nem volt olyan jó móka.

Elmondtam mi történt, hogy is jártam, és semmiféle korholást nem kaptam.

Mamáék is kimosolyogtak, aztán elmentek a bicajért, amit még talán le is fényképeztek. Igaz, a képnek nyoma veszett.

Ott állt szerencsétlen járgány a sárban, tövében meg egy pár árva rózsaszín gumicsizma.

Amíg végbevitték a mentőakciót, én otthon a kandalló nyújtotta jó melegben ittam a forró csokimat.

Még ma is látom magam előtt, ha rágondolok, ahogy a béléssel a lábaimon ballagtam haza sárosan, koszosan, bicaj és csizma nélkül és aztán megálltam a lépcsőnél, mint valami ágrólszakadt szerencsétlenség.

Reka Green vagyok, kreatív író, szülésznő és feleség. Eddig egy megjelent könyv - erotikus kisregény -, büszke tulajdonosa vagyok, de már a következő is készül. Igyekszem olyan írásokat adni az Olvasóimnak, amelyek érzelmeket váltanak ki. Mikor írok, igazi szabadságot érzek, és ez fantasztikus...

Oláh Gyöngyi Gyöngyi Ballada a balkonról

– avagy semmi sem tökéletes

egy férfi meg egy nő
de az erkély kettő
szemben EGYMÁSSAL
szobák kilátással
vagy inkább belátással
egymás életébe
úgy látszik senki más
nem zavar a képbe
ez ki cigizni jár
az virággal babrál
ezzel él egy cirmos
azzal egy kis foltos
ez tán a jel lenne?
ennél több van benne!

húsz méter légvonal
ennyi a távolság
átugrani vajon
lesz egyszer bátorság?

vagy a Sors keze
fogja betenni a lábát
összetereli a két még
magányos ÁRVÁT?

Fagylaltos nyitott
a férfi ház lábában
s meglátá a nőjét
a sorban álltában
nagy levegő, köszönés
hát, hogy van a macska
pirulás, hebegés
és visszakérdezés
már egészen jól
megy a beszélgetés

néhány hét eltelik
szerelem burokban
és lelnek ők békét
közös otthonukban
állnak ölelkezve
a csinos balkonon
lábuknál a cicák
giccses kép mondhatom
egymásra néznek
és egy a gondolat
ez ami itt most van
egy perfekt pillanat
benne egy apróság
mi nem tökéletes,
a szemközti erkély az
olyan nagyon üres

Oláh Gyöngyi Gyöngyi - író, mediátor, tréner, coach

Az Umathum Mediátor Iroda munkatársa. Párkapcsolati tanácsadói rovatával kéthetente jelentkezik a Meglepetés magazinban.

A RitArt Akadémia tréneri csapatának és alkotói közösségének aktív tagja. A Minerva Capitoliuma állandó szerzője.

Gyarmati Magdolna Naplemente

Már láttam sok helyről. Emlékszem, úgy három éve, messzire utaztam nyaralni – akkor utoljára – és ott is az volt a legelső gondolatom, hogy látom-e a naplementét. Vajon ebben a városban milyen lehet. Aztán szerencsére észrevettem, hogy talán, mint mindenhol, itt is sokan szeretik, kíváncsiak rá, és ezért a turista látványosságok közé tartozik. Estefelé együtt másztunk fel a hegyre a sok idegennel. Kicsit furcsa érzés ennyi máshová tartozóval közösen gyönyörködni, de egyszerre nagyon jó, és felemelő érzés is volt. Ugyanazt a napot láttuk, amit otthon szoktam nézni én is. Ez benne a legcsodálatosabb. Mindig is úgy éreztem, hogy bárhol otthon vagyok, ahonnan láthatom a naplementét.

Szeretem hajnalt is, mert reggel, a legkorábbi napsugár érkezik meg a paplanomra. Még szinte sötét van, de aztán nézhetem a csodát, ami minden reggel az enyém lehetett. Láthatom, ahogy a szürkés-kék fény, egészen a fehéraranyig, játszik az ágyon, a falakon megtörik, és árnyékot vet a tárgyakon. Először simogat, aztán észrevétlenül rátelepszik mindenre, és birtokba veszi az összes útjába kerülő dolgot. Dél körül már el kell húzni a függönyt, de utána még sokáig érzem a napsütötte tárgyak melegét.

Amikor kicsi voltam, már akkor észrevettem, hogyha valamire rásüt a nap, megváltozik a szaga. Egy napsütötte könyv illata és tapintása, más, mint amit csak úgy előveszünk egy poros könyvespolcra. Este a kertben felejtett, és reggel a fűből vidáman kigurított labda meleg érintése, meglepően különbözik, egy bokor mélyéről előhalászott labdáétól.

Ma már nincs fű, nincsenek bokrok, és a régi gyümölcsfák is eltűntek a kertből. Csak a poros, repedezett, száraz föld látszik, egy-két kiálló gyökércsonkkal, hogy emlékezni lehessen, – legalábbis míg el nem porlad – itt is volt va-

lamikor még élet, mézédés gyümölcsű, árnyat adó fákkal. A naplementét ma még megnézem. Ahhoz le kell menni a kert végébe, és a kiskapun kimenni. Keskeny, enyhén kanyargós út – régen a hátsó ösvénynek hívtuk – vezet fel egy közeli dombra. Ott kényelmesen, egy jó vastag fának támaszkodva végig lehet nézni. A tökéletességet, ami állandóságában mégis naponta változik. Persze, ma már ott sincsenek fák. Nincsenek sehol. De azért még felmegyek a dombra. Még egyszer utoljára megnézem azt, ami mindig is az otthonomat jelentette, akárhonnán is néztem.

Ahogy magamra zártam az úrhajó ajtaját, ismeretlen szorongás tört rám. Legalább hét évig kell utaznom. Ilyen sokáig még nem voltam a kabinomban. Most az időt sem tudom kiszámítani pontosan, mert ott még nem járt senki. Csak kicsit közelebb jutottunk, ahhoz az állítólag csodaszép kékszínű bolygóhoz. Ezekre a régi megfigyelésekre, adatokra tudok támaszkodni. És egyedül. Hogy is lesz ez. Eddig mindig voltak velem társak bárhová is mentem, de most egyedül vagyok, és ez a végső utam. Én vagyok az utolsó lakó. A környező bolygókon sem él már senki. Hiába jön fel, és megy le a nap. Úgy zárom magamra a kabinom ajtaját, mint a kerti kiskaput, amikor még mentem megnézni esténként a naplementét. De most a kattató hang után valami más jön, valami új, ismeretlen, de talán mégis ismerős. Ebben reménykedem.

Vajon fognak-e annak a földnek a lakói szeretni engem? És milyen színű ott a naplemente? Lesz-e társam? Tetszik-e majd a derékig érő sötétkék hajam? Vajon milyen színű a szemük? Az enyém borostyán sárga. Milyen lehet a bőrük színe? Mert az enyém, a lemenő napsugár halványbíbor színe. És vajon tudják-e annak a földnek a lakói, hogy övük az utolsó bolygó, ahonnan még látni lehet a naplementét?

Gyarmati Magdolna - Elhatározta, hogy élete második ötven évét az írásnak szenteli. Szereti a fantasztikus irodalmat, a meséket és a rejtélyes történeteket. Lelkes és empatikus tagja a RitArt Academy tréneri csoportjának.

Wekker Anita

Szállás egy éjszakára

(thriller)

Szomorúan vette észre, hogy mennyire elszaladt az idő. Anyira belemélyedt a különös rovarok keresésébe és tanulmányozásába, hogy az esti szürkület már nem sokat engedett láttatni a szemnek. A nap már eltűnt a fák között, de ő még mindig az erdő mélyén járt. Ideje hazamenni, gondolta Peter.

Elfáradt az egész napos túrában, lábai egyre nehezebben vitték az ösvényen, és a hátzszakja is húzta a hátát. Peter imádta a rovarokat. Biológusnak tanult a főiskolán, élvezte vizsgálni a mások számára visszataszító ízeltlábúakat. Látott bennük valamit érdekeset, valami megmagyarázhatatlant. Valami különösét. Szép példányokat gyűjtött össze az erdőben, és ez a gondolat elégedett mosolyt csalt az arcára. Otthon kis üvegekbe teszi őket, és a gyűjteményének csodás díszei lesznek, ábrándozott.

Feltette fejlámpáját, hogy jobban lássa az utat maga előtt, majd alaposan megtörölte kissé koszos szemüvegét. Azonban meglepetten vette észre, hogy ismeretlen a hely, ahol jár. Pedig azt hitte, jó irányba indult vissza. Elbizonytalanodott. Homlokát ráncolva elővette az iránytűt, és figyelte annak mozgását. A nyíl az egyértelmű irány helyett ide-oda mozgott. Fene essen belé, éppen most romlik el ez is! - háborgott magában Peter. Nem esett kétségbe, a fák törzsén lévő mohákat kezdte keresni, hátha azok majd megmutatják, merre van észak. Igen, már tudta az irányt. El is indult dél felé, ahonnan jött. Ahogy a fák sűrűjében haladt, azon gondolkodott, mikor térhetett le az útról. De az sokkal inkább aggasztotta, hogy még mindig nem ért ki a rengetegből. Egy ösvényre kellene megérkeznie. Megállt, hogy újra átgondolja az irányt.

Körbenézett, és nem messzire halvány fényt látott felvillanni. Keleti irányból jött. Majd egy újabb villanás követte az előzőt. Kíváncsisága nem hagyta nyugodni, tudni akarta, mi lehet az. Elindult hát a fény felé.

Ahogy közelebb ért, egy házat pillantott meg. Erdésháznak vélte ott az erdő közepén. Fadeszkákból összeácsolt kunyhó egy apró terasszal. Még emelet is volt rajta. Nem gondolta, hogy bárki is lenne benne, hiszen most nincsen vadászház, lakhatásra pedig nem kimondottan alkalmas. Legalábbis kívülről elnézve.

A levegő egyre csípősebb lett, és Peter gyomra hatalmasat mordult. Volt még nála néhány szendvics, talán senki sem bánja, ha megvacsorázik a házban. A teraszra lépett, mire a fadeszka megreccsent a talpa alatt. Ezt követően minden lépését nyikorgás kísérte. Nem valami bizalomgerjesztő ez a ház - állapította meg. Az ajtóhoz lépett, és lenyomta a kilincset. Megdöbbenésére az ajtó egyből kinyílt. Óvatosan benézett, és a szoba egyik távolabbi pontján egy gyertyát pillantott meg. Lassú léptekkel haladt előre, majd becsukta maga mögött az ajtót.

- Hahó! - kiáltott. - Van itt valaki?

Csak a csend válaszolt. Peter körülnézett a földszinten. A szobából nyílt a konyha. Megnyitotta a csapot, mire mélyről jövő zúgás hallatszott, de víz nem jött belőle. Még egy helyiség nyílt a szobából, amit némi túlzással lehetett csak fürdőszobának nevezni. A közepén egy erősen kopott zománcú kád állt, körülötte a földön falról lepattogott csempe darabok.

Ha ég a gyertya, akkor nemrég járhatott erre valaki. Talán élelemért ment az erdőbe, hamarosan hazaér. Majd megkéri, hadd töltsen itt az éjszakát - gondolta. Már késő van, inkább nem járkal az erdőben éjnek idején. Ma estére ez lesz az otthona.

A szoba közepén lévő kanapéra heveredett. Ahogy lehuppant, felkavarta a takarón összegyűlt port, ami köhögésre készítette. Ekkor különös, tompa hangot hallott. Felkapta a fejét, és a plafont bámulta. Mintha az emeletről jött volna. Várt egy kicsit, de semmit sem hallott. Kint felerősödött a szél, talán egy fenyőtoboz esett a tetőre. Kicsomagolta a szendvicsét, és jóízűen falatozott belőle. Óh, milyen éhes volt már! A következő falat azonban megakadt a torkán, mikor újabb ismeretlen hang csapta meg a fülét. Nagyon nyelt, hogy lecsúszjon az étel. Tekintete ismét a plafon deszkáira szegeződött. Ez nem fenyőtoboz.

A lépcső alján állt, és nézte a feljáró ajtaját. Zárva volt. Fel kell mennie. Talán egy macska rekedt fent. A lépcső bizalmatlan hanggal kísérte lépteit. Úgy recsegett, mint a terasz megkopott deszkái. A szél egyre erősebben fúj, és ebben a pillanatban egy leszakított faággal betörte a konyhaablakot. A szilán-

kok rendezetlenül kerültek szét a konyha padlóján. A gyertya lángja azonnal kialudt. Peter ijedten fordult vissza a csörömpölésre, és pár lépést tett lefelé a lépcsőn, hogy lássa a konyhában történeteket. Míg ő az üvegszilánkokat figyelte, a padlás ajtaja hangtalanul kitérült.

Peter lesietett, hogy keressen valamit, amit a kitört üveg helyére tehet. A tulajdonos azt fogja hinni, hogy ő törte be az ablakot, hogy bejusson a házba. Ezt hogyan fogja kimagyarázni? Aggodalommal járkált a szobában, végül egy négyzet alakú deszkát próbált az ablakkeretbe helyezni. Nem fedte le teljesen a keretet, de jobb híján ez is megteszi - nyugtázta magában.

Visszaült a kanapéra, és ismét beleharapott a szendvicsebe. Vajon hol lehet a házigazda ennyi ideig? Biztos messzire ment vadászni. Nyulat vagy apró rágcsálót kereshet. De ilyen sötétben már nem látott rá sok esélyt, hogy sikerrel jár. Elmélgéséből egy újabb zaj zökkenetette ki. Ez is a padlásról jött, ám ezúttal hangosabb volt. Mintha valaki felnyögött volna. Emberi hang?

Megint elindult a lépcsőn felfelé. Úgy kapaszkodott a korlátba, mintha az élete múlna rajta. Van még valaki a házban? Rejtőzik valaki a padláson? Nem kellett volna idejönnie. Miért is nem ment haza még világosban, amikor látta az ösvényt? Az édesanyja már biztosan aggódik érte. Telefonálni kellett volna, hogy jöjjenek el érte, keressék meg az erdőben. Talán nem lesz nagyon dühös a vendéglátója.

- Halló! Van ott fent valaki? Bocsánat, hogy bejöttem az engedélye nélkül... én csak... eltévedtem, tudja... - hangja remegett a félelemtől. - El is mehetek, ha zavarom. Nem akarok gondot okozni. - Hirtelen nem is tudta, melyik a rosszabb, ha megy, vagy ha marad.

Megállt a lépcső tetején, és bátortalanul nézett a sötétségbe. Kérdéseire nem érkezett válasz. Ekkor hirtelen csiklandozni kezdte valami a korláton nyugvó kézfejét. Ijedten kapta oda a tekintetét, de megkönnyebbülve látta, hogy csak egy százlábú sétál át rajta. Csak egy rovar. Még hozzá az egyik kedvence, a barna százlábú.

- Helló, kis haver! Majdnem a szívbajt hoztad rám, ugye tudod? - szólt hozzá kedélyesen, mire az megállt. Mind a tizenöt pár lábával a fiú kezén pihent. S mintha nézte volna.

- Na, mi van veled? Miért álltál meg? - nézett rá kérdőn vastag szemüvege mögül.

A szél elállt, a csend kiélesedett. Peter tekintete a sötét padlásra vetődött, ahonnan egy halk morajlás kezdett felerősödni. Valami jön. Közeledik...

Másodpercek alatt árasztották el a földet a százlábúak. Peter lába körül már nem látszott a lépcső deszkája. Felmásztak a cipőjére, onnan a lábszárára. A fiú felsikoltott, és menekült lefelé a lépcsőn. Úgy szedte a lábát, ahogy csak bírta. Megpróbált kijutni az ajtón, de mielőtt odaért volna, a falak és az ajtó lassan eltűnt, és minden fekete lett, ahogy ellepték a rovarok. Tele volt velük a padló, felmásztak az ablakokra, és a plafonról potyogtak. Peter volt a célpont.

A mosdóba futott. Az ósdi kád csordultig megtelt százlábúakkal, úgy folytak ki belőle, mint a fürdővíz. Peter ordítva menekült vissza a szobába, onnan át a konyhába. A bedeszkázott ablakon át talán még kijuthat, súgta az ösztöne. A konyhába érve azonban megcsúszott a rovarszőnyegen, és a padlóra zuhant. Fejéről leesett a szemüvege. Próbált feltápáskodni, de a lábát azonnal betérítették, és már a karján is gyülekeztek az ízeltlábúak. Az üvegszilánkok felsértették a bőrét. A százlábúak pedig rávetődtek a sebeire. Rugdosta, rázta le magáról őket, de azok csak jöttek és jöttek. Marták, harapták a húsát. Ordított, ahogy a fájdalom beléhasított. Peter minden erejét összeszedve, kúszva próbált eljutni a kitört ablakhoz, de testét lenyomta a rá nehezedő rovartömeg. Utolsó erejével még a szabadságot, az életet jelentő ablak felé nyúlt. Míg végül a rovarok lassan, kíméletlenül ellepték egész testét.

Peter imádta a rovarokat. Biológusnak tanult a főiskolán, és élvezte vizsgálni a mások számára visszataszító ízeltlábúakat. Látott bennük valamit érdekeset, valami megmagyarázhatatlant. Valami különöset.

Wekker Anita - első könyves kreatív író, közgazdász-logisztikus. Elsősorban a fantasy, a dráma, a krimi és a thriller stílusa áll közel hozzá. Hol komolyabb, hol viccesebb köntösbe bújtatva tálalja őket az Olvasóknak. „Akkor jó a történet, ha érzelmeket vált ki, legyen az öröm vagy bánat. A könnyeknél nincsen nagyobb dicséret”.

Ládi Zsuzsa

Otthon

Még mindig nem szokta meg teljesen a szeme a látványt. Mielőtt elhagyta a bolygót, eszébe sem jutott, hogy különösnek tartsa a képet, a betontengert és a rengeteg embert, ami akkor fogadta, amikor hazaért, most viszont egyszerűen nem tudta hová tenni. Nem így emlékezett a Földre. Nem így emlékezett az otthonára. Úgy érezte, becsapták őt. Valahol az elméje mélyén tudta, hogy a keveredő emlékei miatt jutott az ereszkedés pillanatában rossz következtetésre, de most mégis... mintha átejtették volna, mert nem érezte azt, hogy hazaérkezett volna.

Újra kénszeredett mosollyal fogadott egy gratulációt, egy szoros kézfogást, de a kedves és minden bizonnyal lelkesítő üdvözlő szavak már nem jutottak el az elméjéig. Köszöntünk, blablabla, hálásak vagyunk, blablabla, hazatérés öröme, blablabla. Tulajdonképp már elsöre sem érdekelte ez az egész ceremónia, de hogy nézett volna ki, ha a díszvendég se szó, se beszéd lelépett volna egy hanyag kalapemeléssel? Magában felkacagott. Tulajdonképp sokkal jobban festett volna, mint az, hogy itt tette a szépet ezeknek az idegen alakoknak, és kihúzott derékkal vigyorgott, mint egy ostoba bájgúnár. Hát nem pont azért ment ki az úrbe, hogy megszabaduljon az ilyen badarságtól?

A beszéd megint hosszúra nyúlt. Komolyan, még az úrhajó monoton zúgása sem volt annyira irritálóan unalmas, mint az üdvözlő mondó selymesen lágy és dallamos hangja. „Könyörgöm, tráfálja már el ezt egy aszteroida, vagy valami!” – kiáltotta magában reményvesztetten. Hosszú kínzó percek után a beszéd véget ért. Újabb kézfogás, újabb kedves köszöntő szavak. Szerencsére a többi beszéd csak pár percet vett el az életéből. Elkeseredetten nézett a pezsgőspoharakra, amiket a csinos pincérlányok egyensúlyoztak a tálcáikon, és átkozta az orvosokat, akik megtiltották neki, hogy az elkövetkező hetekben bármilyen alkoholt fogyasszon.

Áldotta az eget, hogy ezen az estélyen nem várták el, hogy ő is beszédet mondjon... valószínűleg tanultak az előző alkalmából. Féloldalasan elvagyorodott. Igazán lényegre törő beszédet tartott:

– Örülök, hogy visszatértem a Földre. Köszönöm. – Ezzel le is sétált a színpadról, és se szép szóval, se könyörgéssel, se fenyegetéssel nem tudták visszacsalogatni, hogy újra felolvassa a tíz oldalas beszédet, amit először a kezébe nyomtak.

Hamarosan ennek a fogadásnak is vége volt, és őt visszakísérték a lakosztályba, ahol elszállásolták. Bosszúsan mérte végig a személytelen szobát. Még az úrhajó fülkáját is személyesebbé tudta tenni, mint ezt az átkozott helyet. A tekintete a hatalmas ablak fölé kifeszített szövegre villant: „Üdvözlünk itt-hon!”. Na persze!

Az éjszaka hátra lévő részét bosszankodással töltötte. Maga sem tudta miért, de hajnalra teljesen felhúzta magát. Elege volt ebből a steril tisztaságból és személytelenségből a hotelben. Elege a betontengerből, a kinti neonfényekből, elege e partikból, a köszöntésekből.

Hirtelen indíttatásból felkapta az irattárcáját, zsebre vágta. Tekintete megakadt a mobiltelefonon, de megrázta a fejét. Vállára kanyarította a bőrkabátot, amit valamelyik jótevője vett neki, majd szinte kiviharzott a szállodából. Elindult egy véletlenszerű irányba, hiszen a városnak egyik részét sem ismerte. Tudta, hogy komoly gondja lesz, ha vissza akar majd térni a hotelbe, de őszintén nem gondolta, hogy erre sor fog kerülni.

Lehajtott fejjel sétált végig az utcán, remélve, hogy az emberek, akik arra járnak, lesznek olyan szívesek, hogy kikerüljék őt, ha az útjukba kerül. Úgy érezte, órákon át bolyongott, de nem tudhatta pontosan, hiszen annyira elmerült a gondolataiban.

Amikor a szeme elé került, olyan hirtelen torpant meg, mintha beleütközött volna, pedig még jó tíz méterre állt tőle. Lassan mosoly kúszott az ajkaira. Most már tudta, mi hiányzott. Jó, nyilván nem csak ez az egy dolog hiányzott az elmúlt napokban, hogy hazatért, de tudta, hogy ez is hozzájárult a rossz hangulatához. Tétovázva elindult felé. Amikor elég közel ért, kezét óvatosan kinyújtotta, és úgy érintette meg, mintha valami törékeny tárgy lenne, valami bársonyos tapintású és értékes holmi, ami minden erősebb szorítástól tönkremehet, vagy ami még rosszabb, elillanhat az ujjai közül. Pedig nem volt sem törékeny, sem bársonyos, és nem is illant el, mint az úrben az otthon emléke. A park szélén álló öreg fa kérgét tapintva végre elfogta az az érzés, hogy tényleg hazaért. Igen. A leszállás során végig arról fantáziált, hogy amint leér, mindenütt zöld fákat és füvet fog látni, meg a bárányfelhős kék eget, de csak most kapott egy kis szeletet abból, amiről álmodozott.

Azon kapta magát, hogy már percek óta szorosán ölelte a fát. Felkuncogott, amikor egy hangya a kajára mászott, de nem söpörte le róla. Még a kis viszketés is jól esett. Mennyivel másabb volt idekint, mint a steril szobában! Hirtelen megszólította valaki.

– Mit ölelgeted azt a fát? – kérdezte.

A volt úrhajós elfordította a fejét, és az őt kérdező kölyökre nézett, aki szakadt farmert viselt, és egy gördeszkan egyensúlyozott. A varázs elmúlt, és a férfi kissé zavartan eresztette el a törzset. Megköszöri a torkát, majd válaszolt:

– Csak azért ölelgettem, mert hazaértem.

A gyerek gondolkodott pár percig.

– Honnan jött haza, az úrból, vagy mi, hogy ennyire örül egy tuskónak?

A férfi hangosan felnevetett.

– Beletrafáltál.

A srác elvigyorodott, és pacsira emelte a kezét.

– Király, haver!

Az úrhajós belecsapott, és szórakozottan figyelte, ahogy a kölyök is gyorsan megölelte a fát, majd elsietett. Megcsóválta a fejét: miért érezte úgy, hogy ez őszintébb köszöntés volt, mint a hosszú és fárasztó ünnepségek az elmúlt hetekben? Vigyorogva paskolta meg a fa törzsét, majd telepedett le a park egyik padjára. Nem tudta még, hova tovább... elvégre ő már otthon volt.

Ládi Zsuzsa - író, 1991-ben született Karcagon. A Debreceni Egyetem magyar alapszakán végzett, jelenleg a finnugrisztika szak hallgatója. Eddig elsősorban saját blogján publikált.

Kate Lynn

Világomban minden rendben van

Viharosan öregszem, erre nem az éveim számából jöttem rá, hanem abból, hogy álmatlanul forgolódom az idegen ágyban. Nem tudok aludni, mert nem otthon vagyok. Régebben egy fél téglával a fejem alatt elaludtam bárhol. Most meg? Puha ágyban sem tudok aludni, ha nem a sajátom. Tengermély sóhajt hallatok, felülök, felkattintom a kislámpát is. Muszáj aludnom. A telefonom kijelzőjén megbámulom az órát, rögtön ideges leszek, már csak öt óráam maradt arra, hogy kipihenjem magam. Felpattanok, kinyitom az ablakot, mélyeket lélegzem a friss levegőből. Visszafekszem, leoltom a lámpát és a sötétben bámulom a plafont. Számolom a másodperceket, később a barátokat, ha így folytatom, reggel a karikákat is számba vehetem a szemem alatt. Kitartóan szenvedek, érzem a lepedő ráncait a derekam alatt, a párna idegen szagát, hallom a szoba furcsa neszeit. Hetedik napja vergődöm, de holnap véget érnek megpróbáltatásaim, hazamehetek. További egy órányi pörgölődés után végre fejbe kólint az álommanó.

Reggel sokszerűen ébreszt a telefon erre felszentelt funkciója. Felülök, azt se tudom melyik bolygón vagyok. Lecsapom a zajongót, újból véghezviszem az evolúciót, két lábra állok. Egy ideig álldogálok, tesztelem az egyensúlyom. Végül a szemem is kinyitom, szemügyre veszem az idegen, de barátságos környezetet. Belövöm, hogy merre van a fürdőszoba, célba veszem, különösebb talajmenti katasztrófa nélkül bejutok az ajtón. Köszönök nagyanyámnak, aki szembejön velem. Majd hökkenten állok meg, nagyfi nem lehet itt, hiszen sok éve nincs már közöttünk. Állítok az optikámon, keserű a felismerés. Az öreglány ott szemben, az én tükörképem. Mielőtt elvinne a szívroham, beállok a zuhany alá, vegyesen engedek magamra hideg és meleg vizet egyaránt. Azt mondják, jót tesz a bőrnek. Fürdés után reménykedve lépek ismét a tükör színe elé, hátha most engedékenyebb lesz velem. Csak kismértékű csoda történt az arcommal, immár anyám néz vissza rám a tükörből. Ez is valami. Kapom a sminkkészletet és megrajzolom saját arcom. Ruhát öltök,

lesétálok reggelizni, majd belevágok az újabb – ezen a távoli helyen az utolsó - munkanapba.

Lassan telik a nap, szinte percenként nézem az órát, türelmetlenül várom a percet, hogy végre hazaindulhassak. A hazaút önmagában két órát vesz igénybe, tehát odébb van még, mire átléphetem a házunk küszöbét. Mivel mazochista vagyok, részletesen magam elé idézem a fészek minden apró részletét. Színeket, illatokat, hangulatot. Látom a járda mellett húzóód magas, sudár tujasor smaragdként zöldellő ragyogását, érzem össze nem téveszthető illatát. Képzletben fellépelek a boltíves teraszra, benyitok a hófehér ajtón, amely mögött szeretteim várnak. Elsőként a plüssállatra hasonlító kutya rohan elé, eszt veszti az örömtől, megérkezett a hiányzó döngönyöző-szolgá. Közvetlenül utána a gyerek rohan, leteper, súlyát már nem bírom el, szóval két vállra fektet. Persze a kutya megrágcsál, ha már így egy szintre kerültünk. Mikor sikerül feltápászkodnom és kibontakozom a szeretetviharból, továbbléphetek a mediterrán hangulatú nappaliba, ahol életem társa vár, mosolyogva, ölelésre tárt karokkal.

Kollégám kérdése zökkent vissza a jelenbe. Családom hiánya lyukat éget a lelkembe. Nekem ők jelentik az otthont, akik várnak, akikhez tartozom, akiknek szüksége van rám, s immár nyolcadik napja nélkülözniük kell engem. A percek lassan vánszorognak tova. Egyszer mégis elérkezik a megváltó perc, hazaindulunk. Gyors és fájdalommentes a búcsú, hiába szereztem új barátokat, a régiek sokkal jobban vonzanak. Nem én vezetek, így gondolatban nyugodtan kalandozhatok, fejemet az ablaknak támasztva, tompán meredek az elsuhanó tájra. A háttérben lágyan szól a zene, nem beszélgetünk, nincs kedvünk. Gondolataim kilométerekre megelőztek engem, azok már hazaértek.

Belépek végre az ajtón, s hajszálla pontosan lejátszódik a jelenet, melyet korábban fejben levetítettem. Megérkezem a biztonságos fészekbe, ahol várnak rám, ahol minden ismerős: a falak, a falakon a repedések, a bútorok, a parketta, de még a pókháló is a sarokban, amit az ismerős pók szőtt az elmúlt héten megint. Hazatértem, s itt nem csak aludni tudok, hanem ki is pihenem magam, elfelejthetem végre az embereket, a szerepeket, az elmúlt hét eseményeit. Visszatérhet minden a rendes, megszokott kerékvágásba. Kipakolok, vacsorát varázsolok, kiülök a teraszra. Mélyet szippantok a mézlonc részegítő illatából. Üldögélek, lóbázom a lábamat, előttem fekszik a kutya, a fű zöld, a Nap süt, a madarak csicseregnek, a gyerek zizeg a konyhában, a férj

focimeccset néz. Ismerős zajok, illatok, környezet, egy önálló otthonbolygó, amit én teremtettem magamnak. Világomban minden rendben van.

Kate Lynn - Anya, feleség, író, projektmenedzser. Realista és álmodozó. A valós, hétköznapi életben két lábbal áll a földön. Saját világában azonban szárnyal, varázsol. Írásain keresztül ámulhatsz, bolondozhatsz, sírhatsz, nevethetsz vele.

Kolonics Zoltán

Otthon

Fáradtan nyúltam el kedvenc karosszékemben, és kizárólag pihenésre vágyó testem lazulásának adtam át magam. A lenyugvó nap fénye betöltötte még a szobát. A nyitott ablakon behallatszó madárcsivitelés, kutyáim ártatlan civakodásának zaja is segítette az ellazulást. Rég szerettem volna újra átélni ezt az egyetlen, sokszor oly jelentéktelennek tűnő, most mégis felértékelődött pillanatot. Nem megfelelni, csak lenni. Hallgatni és lélegezni, egyszerűen csak pihenni otthon. Ez nagyon hiányzott már. Hosszú út állt mögöttem, mindvégig nélkülözve megszokott dolgom látványát. Magam sem hittem, hogy ennyire tudnak hiányozni. Nap-nap után átsiklottam a csekélynek tűnő részleteken, melyeket megpillantva, mint isteni áldás tértek most vissza életembe. Szelíd mosollyal arcomon, elégedett tekintettel simítottam végig mindent, mely házam eme szegletéből élém vetődött. Emlékek sokasága villant fel, bármerre irányult figyelmem. Története van itt mindennek, - nyugtáztam, a gondolatok pedig egymást kiszorítva máris érkeztek, és a múltat egyre csak pörgették előttem. Egyszerre járt át közben az öröm és bánat, a sokszor reménytelennek tűnő küzdelem és a hála érzése. A mozdulatlan tárgyakkól hirtelen az élet áradt felém. Különös volt ez az élmény, így hagytam magam elmélyülni ebben a csodálattal szemlélődő érzésben. Hosszú percekig szegeztem tekintetemet egy-egy irányba, aztán újabb és újabb boldogsággal teli emlék szakadt fel. Gyermekem arcát láttam magam előtt, és a pillanatot, ahogy gyönyörű szemeivel mindannyiszor levett a lábamról. Nyugalom és béke öntött el, szívem csordulásig telt szeretettel. Szemeimből a hála könnyei indultak meg. A létezés pusztá öröme járt át. Köszönöm Istenem, - suttogtam magamban, majd a következő pillanatban a felismerés ért tetten: Igen, egy vagyok itt mindennel. Egy vagyok az otthonommal, ahol szívem és lelkem is benne él mindenben. Tompa bizsergés indult fejtetőmből, és csak lassan hullámzott alá, majd csendes zokogásban törtem ki. A szobában ölelő figyelemmel követte a történéseket minden. Tapintható volt a felismerés pillanatának

ereje. Szerettem volna hosszabban átélni ezt a gyorsan átszárnyaló érzést, de pont úgy lett tova, amilyen meglepetésszerűen érkezett. Képtelen voltam szavakba önteni a tapasztaltakat, de tudtam, hogy valami csodálatos dolog történt. Alább hagyott az addig fel-felerősödő zokogás is, és az áttetsző könnyfátyol mögül néztem körbe. A fal mellett feszítő öreg, de még mindig jóvágású szekrény ugyanolyan daccal méregette a körülötte lévőket, ahogy ezt tette korábban is. A kissé kopott, de erős lábú asztal továbbra is büszkén foglalta el helyét a kézi szőtt szőnyeg közepén. Hiába fürkésztem újra és újra a szobát, a szem elől rejtve maradt a változás. Minden bennem zajlott, ott ahol azt senki nem látja.

Kolonics Zoltán - Írok, mert úgy érzem, dolgom van velem, és hagyom, hogy megtörténjenek velem a csodák. Ezekbe a csodákba szeretném bevonni az olvasókat.

Borbás Mia

Megesett a nagy eset, és úgy esett, hogy...

...egy sejt növekedett és növekedett.

Osztódott, igen csak osztódott. A sejtek csoportosultak és csoportosultak és csoportokat alkottak, de ezek a csoportok mégis egységet alkottak. Együttműködtek, és egy szervezetté váltak, és együtt fejlődtek. És már nem voltak meg egymás nélkül, mert a csoportok különböző feladatokat kaptak. És ezek a feladatok mások és mások voltak, de a csoportok ezzel tudták egymást segíteni, ezért voltak egységesek. A feladatok egyre specifikusabbak lettek tehát a csoportok szakosodtak.

Időnként tanácskoztak, hogy a felmerülő problémákat megoldják.

De már a tudat is éledezni kezdett, körbenézett és majd elgondolkodva behunyta a szemét.

De ahogy egyre éberebb lett látott egy védőburkot, ami körül vette, de ez egy cseppet zavarta, inkább megnyugtatta, mert tudta biztonságban van.

De ahogy az éberség nőtt több ideje volt jobban körülnézni és megnézte magát is, mert már volt mivel látnia. Kéz, láb, test, húúúú ez már sok, és már álomba is szenderült a meglepődéstől.

De ő csak nőtt és nőtt s közben figyelt és hallgatózott, mert mindent hallott és minden rezgést érzékelt.

Átvette az őt körül ölelő test rezgését és hangulatát. Igen, az örömet és a boldogságot, de a bánatot és a szomorúságot is. Volt hogy a sírás fojtogatta bár nem értette miért.

De ő csak nőtt és nőtt és egyre csak azt érezte itt az ideje a változtatásnak. A hely már szűkösen bizonyult és szeretett volna többet is tenni és mit kezdeni lábaival és kezeivel, egyszóval életével is, csak még nem tudta hogyan.

De egyszer csak valami megmozdult körülötte és ő is megfordult – „Jaj mi történik velem?” – gondolta kissé meglepetten. S kicsi szíve egyre hevesebben vert.

És nem is sejtette, hogy ami ezután fog történni onnan már nincs visszaút.

Még utoljára körbenézett az oly sokáig édes otthont adó burokbán, de hálás is volt, hogy útjára indította.

Borbás Mia - Szia, kedves olvasó, Mia vagyok. Azaz Borbás Mia, aki egy feleség szerepét is betölti. Minden idegszálammal figyelek, és azt le is írom. De természetesen azt is, amit még beleképzlek.

Sulyok P. Julianna

Összetartozás

Lili mindig nagy családot szeretett volna látni maga körül. Talán azért mert egykeként nőtt fel, maga sem tudta miért. Édesanyja sokszor elmesélte, hogy nagyon nehéz szülés, háromnapi vajúadás után jött a világra, ráadásul fél éves sem volt, amikor anyja nagyon beteg lett, Tüdő és mellhártyagyulladás miatt került kórházba, közel egy évig tartott mire felépült. Akkoriban ez még életveszélyes betegségnek számított. Talán a szülés traumája miatti félelem, vagy a betegség befolyásolta abban, hogy nem szült többé. Jöttek volna pedig testvérek, de nem hagyta őket megszületni. A Ratkó korszakban, amikor az „asszonynak szülni kötelesség, lánynak szülni dicsőség” volt a központi jelszó, nem is értette, hogyan tudta ezt megtenni. Először a legyengült szervezete miatt az orvosok nem engedték a gyermek kihordását, később pedig állítólag apja nem kívánt újabb gyereket. Minden esetre iszonyatos árat fizetett érte. Az abortuszok szörnyűségeiről többször is beszélt lányának, ami mély nyomot hagyott Liliben. Szentül megfogadta, vele ez sohase történhet meg! Éljen bármilyen körülmények között, ha egy gyerek jönni akar, azt ő világra hozza. Nem hitt igazán abban sem, hogy valóban apja tiltotta meg a gyerekszülést, hiszen annyira szeretett volna egy fiú utódot. Komoly csalódás volt számára, lánya születése, a családi legendárium része volt, lánynevvel nem is készültek, annyira nem tudták elképzelni, hogy nem fiú lesz. Amikor megnézte a csúnya kis lánycsecsemőt, azt mondta, ezt biztos elcserélték, nem lehet az övé, alaposan megbántva ezzel a sokat szenvedett fiatal feleségét. Sokáig rá sem nézett, csak amikor már kezdett kicsit szépülni, változni, akkor vette észre az anyja, hogy lopva figyel, gyönyörködik benne, de érzéseit sohasem mutatta ki, ez nem illett az ő macsó férfiaságához. Az idők folyamán azután persze változott a helyzet, és mint általában az apa leány kapcsolatokban lenni szokott, ők is közel kerültek egymáshoz, bár az érzéseit továbbra sem mutatta túlságosan. A dicséret nem igen szerepelt a nevelési módszerei között, és a lányát majdhogynem úgy kezelte mintha fiú lenne. Lilinek ez nem volt ellenére, boldogan dolgozott apjával a kertben, gondozta az állataikat, végezte a

férfias munkákat vele. Apja mezőgazdász volt, a föld, az állatok, növények szeretetét otthonról hozta. Igazi zöld keze volt, bárhol laktak, rövid idő múlva gyönyörű kertet varázsolt a ház köré, ahol minden megtermett, amire szükségük volt a konyhán, benn pedig csodálatos virágok nyíltak, amiket nagy gondnal ápolt. Volt olyan, hogy édesanyja februári névnapjára nyílt ki az amarillisz, amit ajándékba nevelt neki. Ezzel mutatta ki azt, amit szavakkal nem tudott kifejezni még a feleségének sem.

Sokat veszekedtek, az sem könnyítette meg a helyzetet, hogy a férfias virtushoz az ivás is hozzá tartozott, és amikor felöntött a garatra, bizony meglehetősen agresszív lett. Szerencsére verekedésig nem fajult a dolog, de ilyenkor nagyon félték tőle, és a gyermeki emlékezetben rögzülnek az olyan emlékek, amikor a krumplis tarhonyával teli lábast a földhöz vágta a szobában, mert éppen nem volt ínyére az étel, vagy üvöltözött velük. Bizony jól jött volna ilyenkor egy nagyobb fiútestvér, akivel szövetkezni lehetett volna, vagy csak megosztani kicsit a terheket. Bánta volna is ő, hogy fiú, vagy lány, csak lenne. Az ötvenes-hatvanas években, amikor a gyerekkorát élte, még nem volt ritka a sokgyerekes család. Volt olyan osztálytársa, akinél tizenhárom gyerek élt, egy másik iskola társánál hat lány viháncolt otthon. Imádott náluk lenni és fájó szívvel nézte milyen jól megvannak egymással a testvérek. Ők biztosan sohasem félnek esténként a sötét szobában, hiszen sosincsnek egyedül, mint ő, akit már egészen kicsi korában is egyedül hagytak, amikor a szülei bálba mentek. Így visszagondolva, nem is érti miért, hiszen a nagyszülők, a keresztanyja mindig kéznél voltak, sokszor aludt náluk. Felnőtt fejjel is jól emlékszik arra, hogyan küzdött remegve az éjszaka árnyaival, a hangokkal, amikhez gyermeki képzelete rémitő alakokat társított. Volt vagy tizenkét éves egy ilyen éjszakán, amikor megint egyedül volt otthon, egyszer csak elhatározta, nem fog félni többé! Elege van ebből, lesz, ami lesz, véget vet neki. És láss csodát, sikerült, azóta nem fél egyedül lenni sehol.

Persze az élet nem ilyen egyszerű, bőven volt még mitől félnie élete során, de úgy ahogyan azon az éjszakán tette, megtanult ezekkel a félelmekkel szembenézni, megküzdeni velük. Ilyen volt a betegsége is, amiről soha nem derült ki, hogy mi is volt tulajdonképpen. Ez is úgy tizenkét éves kora körül kezdődött, a serdülőkor sokaknál hoz furcsa dolgokat. Új helyre költözött a szülei-vel, és ez iskolaváltással is járt, már nem először. Még nem nagyon ismerte az osztálytársait, a tanárokat, néhány hete járt csak oda. Egy ideje furcsa érzés kerülgette, időnként hideg zsibbadást érzett a szájpadról, ami jött és az-

után elmúlt. Egy nap, az egyik óra elején azonban ismét jött ez a rossz, rémítő érzés, de most nem múlt el, hanem elzsibbadt az arca, az egész feje és egyszer csak elsötétült minden. Amikor magához tért egy alacsony ágyon feküdt és nem tudta hol van. Azt mondták epilepsziás rohama volt és átvitték a közeli orvosi rendelőbe. Egy csomó orvos vizsgálta meg, és nem találtak semmit. A roham még kétszer megisméltódott, azután nem jött többé, de ő még hosszú évekig félt, küzdött a rossz érzéssel, ami megelőzte a rosszulletét. Ráadásul eltiltották mindentől, amit szeretett. Nem tornázhatott, nem mehetett táborba, sehová nem engedték a szülei nélkül, mert hátha rosszul lesz. Két évig bírta, azután úgy döntött, az orvosok szerint felelőtlenül, hogy nem hajlandó félelemben leélni az életét. A középiskolában nem mondta meg az új orvosnak, hogy beteg, elkezdett sportolni, futni, még úszni is ez idő tájt tanult meg. Nem foglalkozott ezzel többé. Akármi volt is ez a valami, a rohamok nem jelentkeztek, bár a félelem csak jóval később múlt el teljesen, felnőtt korában, amikor megszületett az első fia.

Az élet furcsa dolgokat produkál. Végül megkapta az anyyira áhított testvéreket is, bár nem egészen úgy ahogyan elképzelte.

Szülei házassága sohasem volt felhőtlen. Lili sokszor kérdezte magától, vajon miért vannak együtt? Apja huszonnyolc éves volt, amikor összeházasodtak, anyja nyolc évvel fiatalabb. Az akkori mércével mérve ez ideálisnak számított, úgy látták jónak, ha a férfi az idősebb, mert a nő úgymint hamarabb öregszik. Nem meséltek róla hogyan ismerkedtek meg, csak az volt sejthető, anyja szülei nem nézték jó szemmel a kapcsolatot. Apja nagymenőnek számított a faluban, mindig volt pénze, szerette a nőket, csatár volt a helyi focicsapatban, Dél-Magyarország bajnoka volt ökölvívásban. Szóval nagykanállal élvezte az életet, nem volt éppen a lányos anyák álma, mint férjjelölt. Költséges szórakozásait többnyire apja finanszírozta. A fedezetet mindig kitermelte a tanya, a gazdaság. Ő volt a legidősebb gyerek a családban, a kilengéseit mindig elnézték neki, de tulajdonképpen a testvéreinek is. Anyja még nem heverte ki nagyanyja néhány évvel korábbi elvesztését és talán azt sem tudta elfogadni, hogy apja hamar újasszonyt hozott a házba. Erről nem sokat beszélt a lányával, de az, hogy számára akkor derült ki, nagyapja és a nagyanyjaként ismert asszony nem voltak házások, amikor eltemették, sokat elmondhat az akkori helyzetről.

Anyja részéről ez valószínűleg nagy szerelem volt, néhány elejtett szóból azonban kitűnt, hogy bizonyos értelemben menekülés is lehetett otthonról.

Minden esetre nem kértek engedélyt senkitől a házasságukhoz. Azt sokszor elmesélték, hogy egy napon fogták magukat, csak úgy utcai ruhában, ahogy voltak bementek a tanáczházára, mondván, ők össze akarnak házasodni. Az anyakönyvvezető világosította fel őket arról, hogy kell két tanú is az aktushoz, így lementek az utcára és megkérték az első két embert, aki szembe jött velük, legyenek a tanúik. Utána csak nevettek, mint a bolondok, és lobogtatták a házasságlevelüket mindenkinek, akivel találkoztak. 1953. június 10-ét írtak ekkor, egy évre rá, augusztus 6-án születik meg egyetlen lányuk.

Készült azért esküvői fotó is, nem tudni, hogy aznap-e, vagy később. A képen egy gyönyörű, kerek arcú, sugárzó barna szemű dús fekete hajú fiatal nő, és egy jóképű, barna hajú kissé ábrándos tekintetű fiatalember néz mosolyogva a lencsébe. A férfi szürke öltönyt, inget, mellényt és sötét bordó nyakkendőt, a lány moha zöld, fehér csíkos, galléros kötött blúzt visel. Apja választásában anyja szépsége, és a szülői ellenkezés biztosan közrejátszott. Mindig szerette a kihívásokat, szeretett szembemenni az elvárásokkal bármi is volt az ára.

Vajon milyen életre számítottak, hogyan képzelték el a folytatást? A fiatal nő ismerte a férfi előéletét, és bár a szerelem sok mindent elhomályosít, azt azért nagyjából sejthette, egy ennyi idős ember már nem fog megváltozni alapjaiban. Lehet, még imponált is neki, hogy az, akiért a fél falu nőnemű egyedei bolondultak, pont őt választotta, de nem gondolhatta komolyan, hogy a természete egy papír miatt majd megváltozik. Nem is változott meg. Negyvennégy évi házasságukból talán csak az utolsó néhány évben nem voltak férjének nőügyei. Sokat szenvedett emiatt, bár a férfiak félrelépéseit a közvélekedés sokkal elnézőbben kezelte, így az ő köténye is sok mindent eltakart, akárcsak a többi asszonyé. Szerencséjére nem volt féltékeny természetű és kellő humorérzéssel is rendelkezett, így elfogadta párját olyannak amilyen. Lili sokat tanult ebből, és mivel ahogy növekedett, anyja barátnőként kezelve lányát, sokszor beszélt is neki, erről, nem vette tragikusan apja természetét. Anyja tanította arra is, hogy az ember minden körülmények között kitart a társa mellett és megvédi mindenkivel szemben. Mindig azt mondta: „Én bánthatom, de senki másnak nem engedem meg, hogy rosszat mondjon róla.” Sokszor nevettek cinkos összetartozással a sok hülye némben, akik képesek voltak a füle hallatára összeveszni az ő férjén, mert apja időnként több vasat is tartott a tűzben.

Aztán egyszer csak jött valaki, aki nem volt olyan egyszerű kaland, mint a többi. Aki folyton a tűzzel játszik, az előbb utóbb alaposan megégeti magát.

Apja negyvenhét évesen is többnyire úgy viselkedett, mint egy felelőtlen kamasz, és nem csak a nőügyeiben. Általában nem mérte fel a tettei következményét és ennek többnyire a családja itta meg a levét. Felesége mégis kitarított mellette mindig, jóban és rosszban egyaránt, sokszor simítva el a dolgokat, és még ő tartotta a lelket apjában, amikor a zűrös ügyeinek viselnie kellett a következményeit. Sohasem merült fel közöttük a válás gondolata, ekkor azonban komoly bajban voltak. Ez a fiatal nő is gyakornokként került apja keze alá, mint annyi más alkalmi szerető, csakhogy ami közöttük fellángolt, az igazi nagy szerelem volt, mint Lili utólag, sok évvel később, már apja halála után tudta meg egy egykori munkatársától. Érdekes, hogy bár egyébként minden hülyeségen gyakran veszekedtek, a nagy krízisek idején nem voltak komoly viták. Ebben az időszakban Lili kollégiumban élt, csak hétféteken járt haza, ezért sokáig nem tudott róla, hogy baj van. Azután egyszer csak apja elköltözött otthonról, amire eddig sohasem volt példa. Anyja egy ideig tartotta magát, de egyszer csak elszakadt a cérna, és kétségbe esésében kézen fogta lányát és beutaztak a közeli városba. Lilinek egészen addig fogalma sem volt róla hová mennek, amíg be nem léptek egy szobába, ahol együtt látta apját egy fiatal nővel, akit addig nem is ismert. Fogalma sem volt, hogy mit kellene tennie, vagy mondania ebben a helyzetben. Később arra sem emlékezett, hogy a többiek egyáltalán mondtak-e valamit, minden esetre elég gyorsan elhagyták a helyszínt, és utána anyja zokogva kért tőle bocsánatot, azért amiért ezt tette vele. Néhány hónapig tartott a különélés, azután apja hazaköltözött. Nem tudta elhagyni a családját, bármennyire is szerelmes volt. A kapcsolatuk azonban nem szakadt meg, és Lili érettségire készült, amikor értesült arról, hogy öccse született. Megérkezett hát az egykor annyira várt testvérke, az annyira óhajtott fiú utód, csak az volt a kérdés, hogyan tovább? Végül is egy ilyen helyzetben mindig a nő dönt, most is így történt. Anyja nem akart elválni, új társa nem tudta elengedni őt, aki őrlődött kettejük között. Kati, apja szerelme az akkori mércével mérve már nem volt fiatal, a harmincas éveit élte, családot, gyerekeket szeretett volna, lehetőleg a hön szeretett férfitől. Apja ezt a tervet valószínűleg nem támogatta, de érdemben nem is tett ellene semmit. A lány, pedig amikor úgy látta, hogy a párját nem sikerül elszakítani a családjától, eldöntötte, megszüli a gyermekét, és ha kell, majd felneveli egyedül. Ki tudja, titkon talán abban reménykedett, miatta vele marad az apa is. Hátha a legősibb módszer most is működik. Nem így történt. Lili apja vállalta ugyan a fiút, de nem vált el, mivel a felesége nem küldte el, nem

volt hajlandó dönteni helyette még ebben a helyzetben sem. Kati viszont komolyan gondolta a családalapítást, mert nem sokkal ezután szült egy kislányt is az apuka tudta és beleegyezése nélkül. Csak akkor mondta meg, hogy úton van a gyerek, amikor már nem lehetett tenni semmit. Így Lilinek már két testvére is volt, csak éppen nem ismerte őket. Ki tudja miért a húga születését nem is merték elmondani neki, arról egy „jó szándékú” idegen világosította fel, egészen szurreális körülmények között. Valószínű, hogy a városban volt híre ennek a dolognak, de Lili, aki szüleivel nem ott élt, erről mit sem tudott. Teljesen gyanútlan volt hát, amikor a váratlan helyzet előállt. A szülők házépítésbe fogtak, amihez kölcsönt vettek fel a banktól, emiatt be kellett menniük a városban lévő fiókhoz. Lili nem tudta miért kell velük mennie, akkor pedig még jobban csodálkozott, amikor a kövér, szemüveges, ötvenes tisztviselő egyedül hívta be az irodába és eléje rakta apja személyi igazolványát, mondván, mit keres abban még két gyermek neve az övéen kívül. Ekkora aljasság láttán az ember ledermed, és hirtelen nem is tudja, mit mondjon, vagy tegyen. A lány is csak annyit tudott kinyögni, hogy talán kérdezze meg erről az apját és faképnél hagyta a nőt. Életében nem gyűlölt még embert úgy, mint ezt a némbert, aki kéjelegve alázza meg őt és a szüleit, minden ok nélkül, csak mert úgy érezte, megvan hozzá a hatalma, hiszen ezek az emberek ki vannak szolgáltatva neki. Amíg él, nem felejtí el ezt az élményt. Ekkor kezdett el ismerkedni a való élettel, az emberi természet sötét oldalával. Világossá vált az is, hogy a hallgatás sohasem vezet jóra, minden titokra fény derül előbb-utóbb, ezt megtanulták szegény szülei is, akik halálra váltan várták őt az ajtó előtt, és borzasztóan szégyellték magukat. Pedig lányuk sohasem ítélkezett felettük, nem kérdezte meg, mit miért tettek, elfogadta őket olyannak amilyenek. Különösen édesanyjával volt jó a kapcsolata, egészen addig, amíg önálló életet nem kezdett. Onnantól sokat vitatkoztak, már nem volt minden szent előtte, amit anya mondott. Ebben a helyzetben sem a húga születése rázta meg, hanem a megaláztatás, aminek kitették azzal, hogy még az utolsó pillanatban sem mondák el neki, pedig tudták minek teszik ki ezzel.

Minden esetre, ebből is kiderült, nem nagyon tudtak mit kezdeni ezzel a helyzettel. Anyja nem tiltotta el apját a gyerekektől, tudomásul vette azt is, hogy fizeti a gyerektartást. Azt mondta mindig, ők nem tehetnek arról, hogy a világon vannak. Apja vállalta ugyan őket, de az életükben nem nagyon vett részt, egyre ritkábban ment hozzájuk, és ahogy teltek az évek, otthon nem esett szó róluk. Lili nem nagyon izgatta magát miattuk, felnőtt, élte a maga életét, még

ha érezte is, hogy másként is lehetne, nem mert lépni, nem akarta megbántani édesanyját. Tanult, dolgozott, messze élt, csak ritkán volt otthon, anyja néha beszélt arról, mi van a gyerekekkel, és, hogy neki kell apját noszogatni, menjen már hozzájuk, hiszen felelős értük. Neki persze sokkal egyszerűbb volt nem menni, homokba dugni a fejét a problémák elől. Így azután a kapcsolatuk nem jól alakult, gyerekei egyre több sebet kaptak, és különösen a fia zárkózott lett, eltávolodott tőle. Próbálkozott ugyan azzal, hogy bevezesse őket családjába, fiát egyszer elvitte a szüleihez, de nem sikerült jól a találkozás, valószínűleg a vallásos öregek nem fogadták el fiuk félrelépését, így nem erőltette a dolgot tovább. Más világ volt még akkoriban, szegény volt a házasságon kívüli gyerek. A felesége családja még elutasítóbb volt, ők azután keményen ítélkeztek apja felett, nem vették jó néven, hogy anyja ilyen elnéző a fekete bárány férjével. Sohasem bocsájtottak meg neki, de ezekről a dolgokról Lili nem értesült, nem mondták el neki, később szembesült csak vele.

Teltek az évek, mindenki élte a maga életét, Lili férjhez ment, gyerekei születtek, lett már saját családja, három fia, és bár időnként gondolt rájuk, nem hiányoztak már annyira a testvérek, mint gyerekkorában. Egészen addig, míg édesanyja meg nem halt hirtelen, hatvannégy évesen.

Anyai ágon sajnos sok rokona ment el viszonylag fiatalon, kezdve nagymamájával, aki harminchat éves volt, amikor elvitte az agyvérzés, nem sokkal a második. Világháború után, magára hagyva három gyermekükkel a nagypapját. Anyja ekkor tizenhat éves volt, a bátyja tizennyolc, öccsük pedig mindössze öt. Apjuk úgy érezte, nem maradhat egyedül velük, szükségük van anyára, ezért, talán túl korán összeköltözött egy két gyermekes özvegyasszonnyal, akivel haláláig szeretetben, nyugalomban nevelték a gyerekeiket. Lili már ebbe a családba született és sokáig nem tudta, hogy Bözsike és Mariska nem édes testvérei anyjának, és bár hallott arról, hogy anyukája édesanyja meghalt, gyermeki tudatában ez nem jelentette nagymama elvesztését, hiszen volt helyette más, csak őt ismerte. A gyerekek, viszont, anyja és testvérei azonban talán sohasem dolgozták fel édesanyjuk korai elvesztését. Különösen a legfiatalabb szenvedett, hiszen az ő korában egy ilyen veszteség teljességgel felfoghatatlan volt. Pedig az új asszony, Amálka mama nagyon szerette őt, és Pityu is ragaszkodott hozzá, élete végéig gondoskodott róla. Lelkében azonban sohasem gyógyult be a fájó seb. Az érzékeny, az emberi szenvedést nehezen viselő fiú, azért lett orvos, hogy meg tudja akadályozni az ilyen tragédiákat. Persze az idők folyamán, sok-sok gyötrelmet után rájött, hogy tanulhat ő

bármennyit, a halál felett nem győzedelmeskedhet. Félelmeit, démonait sem sikerült legyőznie. Csodálatos, empatikus, a betegeiért mindenre kész érsekbész lett belőle, de érzékeny lelke nem bírta az ezzel járó hatalmas terhelést, időről időre összeomlott. Ilyenkor mindig Lili anyja volt a támasz, vele beszélgetve tudott túllendülni a bajokon. Ezzel együtt sem igazán találta a helyét a világban, örökké sértett, meg nem értett ember vált belőle. Ő is fiatalon, hatvan évesen távozott el, bátyjuk még ennél is korábban, ötvennégy évesen. Egy ilyen haláleset generációkon áthúzódó, óriási teher egy családban. Pityu is átadta démonait egyetlen lányának, aki hosszú időn keresztül reszketve várta a harminchatodik születésnapját, hátha vele is ez történik, ráadásul halálosan rettegett a szüléstől, így nem lett gyereke. Lili fejében is megfordulnak hasonló gondolatok, de az életszeretete mindig átlendítette, és ez esetben is bevált a taktika, amit addig is alkalmazott. Nem rettegheti át az életét, mert akkor nem veszi észre a szépségeit.

Édesanyja elvesztése különös hatással volt rá. Sokáig szinte nem tudta neki megbocsájtani, amiért ilyen korán itt hagyta őt. Nehezen tudta feldolgozni, hogy az utolsó időkben nem értették meg egymást. Bármit mondott, azt anyja bántásnak élte meg. Szülei akkoriban nagyon nehéz élethelyzetben voltak, amit anyja nem tudott elfogadni. Hiába próbáltak nekik segíteni, ők nem hagyták, anyja életereje egyre csak fogyott, nem akart így tovább élni. Végül feladta a küzdelmet. Lili ekkoriban kezdett egyre többet gondolni a testvéreire. Mindig úgy hívta őket magában, az öcsém és a húgom, pedig csak féltestvérek voltak. Hallott azért felőlük, tudta, hogy tanultak, főiskolára, egyetemre jártak, és az a szomorú hír is eljutott hozzá, amikor elveszítették édesanyjukat. Megrendítette a hír, hiszen ők még sokkal hamarabb lettek árvák, még ki sem léptek az életbe jóformán, és minden nehézséggel egyedül kellett szembenézniük. Mivel már nem kellett arra gondolnia, hogy ezzel megbántja az édesanyját, egyre érlelődött benne a gondolat, meg kellene keresni őket. Nem tudta mire számíthat, de legalább meg akarta ismerni őket, úgy érezte, ők hárman mégiscsak összetartoznak. Hátha lehetnének még igazi testvérek. Az első kísérlet nem volt túl sikeres, rosszul fogott hozzá. Édesanyja halála után apja hozzájuk költözött, eladták a szülői házat és az édesapja úgy döntött, hogy ebből a pénzből adni akar a két másik gyerekének is. Mindvégig úgy érezte, tartozik nekik, hiszen nem volt jó apjuk. Lili nem tiltakozott, a pénz sohasem érdekelte különösebben, de úgy gondolta, apjuk annyit megérdemel, hogy eljönnek hozzá, hogy átvegyék tőle. Nem számolt azonban a

testvérei érzéseivel, hiszen nem tudott arról semmit, hogy ők milyen sebeket hordoznak a lelkükben. Nagyon fáj látnia, apja szenvedését és azt, hogy nem képes lépéseket tenni feléjük. Valószínűleg nagyon félt a visszautasítástól. El kellett telnie megint egy kis időnek, hogy Lili rászánja magát, mégis megkeresi testvéreit. Először levelet írt Évának, amelyben sikerült úgy leírnia érzéseit, hogy kedvező fogadtatásra lelt és megbeszéltek egy személyes találkozót az egyetemen ahol a lány akkor tanult. Úgy izgult előtte, mintha az első randevújára készült volna. Nem tudta mi fog kisülni ebből, de érezte, ő jóval idősebb náluk, neki kell kezdeményezni, ha meg akarja ismerni őket. Furcsa, meleg szeretet öntötte el, amikor meglátta a felé közeledő karcsú, magas, hosszú hajú lányt. Barna szemében, arcában felfedezte apjuk vonásait. Fényképük ott állt egy ideje szobájuk ablakában, mivel apja hozzájuk költözött anyja halála után. Tudta, ezzel is azt jelezte, hogy fontosak számára, hiányoznak neki. Ezzel az első beszélgetéssel elindult egy lassú ismerkedés, hiszen alig tudtak egymásról valamit. A legfontosabb azonban kiderült. Egyetértének abban, hogy nincs miért neheztelniük egymásra, és az egymáshoz való viszonyukat saját maguk alakítják, nem kell elkövetniük a szüleik hibáit. Ugyanebben megállapodhatott öccsével is, amikor végül vele is találkozott. Ez alkalommal még inkább megrázta a hasonlóság apjukhoz, mivel Árpának még a természete is Őt idézte. Valószínűleg a gyerekkorában átéltek miatt, és mert a fiúk általában is nehezebb esetek, ha az érzelmekről van szó, kicsit lassabban indult a beszélgetés közöttük. Lili azonban örült, amikor azt hallotta tőle: „miért haragudnék rád, hiszen nem is ismerlek!” Innen már el lehetett indulni. A korkülönbség miatt időnként úgy érezte, mintha inkább a gyerekei lennének, azt remélte, szeretetével talán kicsit enyhíthet anyjuk és apjuk hiányán. Az első alkalom után jó ideig nem találkoztak, élte mindenki a maga életét, de valahogy jó érzés volt tudni, vannak már testvérei, és az élet majd csak meghozza a közeledést. Fáj, amikor apjuk temetésére nem jöttek el, de megértette őket, biztosan meg volt rá az okuk. Hamar túltette magát rajta. Végül is a húga esküvőjén tört meg a jég, amire meghívták Lilit is, és ő elment a férjével és a gyerekeivel együtt. Amikor leültek az első sorban levő székekre és rájuk szóltak, hogy az a menyasszony családjának van fenntartva, furcsa, de jó érzés volt azt válaszolni. „Mi azok vagyunk, hozzá tartozunk.” Fájdalmas volt viszont látni, rajtuk kívül milyen kevesen ülnek ott. Ekkor látta először Kati rokonait is, akik közül volt, aki fontosnak tartotta elmondani, mennyire utálta az apját. Furcsán néztek rájuk, hiszen talán ők sem helyeselték, amiért

ott vannak, hogy ők valóban testvérek, és nem haragszanak egymásra. Vajon milyen jogon veszik az emberek folyton a bátorságot ahhoz, hogy mások felett ítélkezzenek? Eldöntsék helyettük, nekik mi a jó, mit kellene tenniük! Minden esetre ez nem befolyásolta Lilit és családját abban, hogy jól érezzék magukat, és ez után tudatosult bennük igazán, hogy kaptak egy testvért, egy sógort, egy sógornőt és unokatestvéreket. Ahogy telt az idő, kapcsolatuk lassan szorosabbá vált, természetes volt, hogy a nagy családi eseményeken együtt vannak, együtt örülnek, és támaszai lehetnek egymásnak a bajban is. Nagyiának esküvőjén még szembesült anyja rokonainak ellenállásával, mikor nagybátyja felesége közölte, hogy szerinte anyja forog a sírjában, mert őket együtt látja és duzzogott egész este, hogy „ezekkel” együtt kell lennie. Ő viszont nyugodt szívvel tudta azt válaszolni, ez biztosan nincs így, hiszen jól ismerte édesanyját, sokkal jobban, mint bárki más. Tudta, legyenek most bárhol a szülei, biztosan boldogan nézik, hogy itt egy új család született, ahol három testvér számíthat egymásra jóban, rosszban, és boldogan kérte fel öccsét táncolni, mondván, gyere tesó, ropjunk egyet! Ők összetartoznak. Mondhat bárki, bármit!

P. Sulyok Júlia - Kezdő író és mindenevő olvasó. Népművelő, hagyományőrző, nemezkészítő, a puszták, a természet szerelmese, minden művészeti ág iránt érdeklődő. Hatvan évesen is örökké nyüzsgő, szervező, közösség építő, folyamatosan tanuló, újrakezdő, szociálisan érzékeny, gyógyíthatatlan világmegváltó

Tina Markus

Pipacs Peti otthon

Pipacs Peti átlagos virágnak tűnt a parkban, míg Anya meg nem ajándékozta kézzel és lábbal. Azóta meg sem áll, és jó barátja, az óvodás Dani se tudja megakadályozni, hogy mindig bajba kerüljön.

A kisiú vidáman rollerezett hazafelé. Anyukája nem is sejtette, hogy a pólója zsebében nem egy egyszerű pipacsbaba bújik meg, hanem maga Pipacs Peti, aki beszélni is tud, járni is tud és még rollerezni is szeret. Előre száguldottak a sarokig, ott várták be Anyát.

- Juhéééj! Még egyszer! Gyorsabban! - biztatta a kisiút a pipacs.
- Pszt, még anya meghallja!
- És akkor mi van?
- Akkor... akkor biztos a táskájába tenne, és nem jöhetnél velem ilyen gyorsan.
- Jól van na, akkor csöndes leszek.
- Hogy hívnak?
- Pipacs Petinek. És téged?
- Engem Daninak. Örülök, hogy barátok lettünk.
- Én is.

Anyu ért oda.

- Kivel beszélgetsz, Danikám?
 - A pipacs babával.
 - Hmm. Értem. - mosolygott anya. - Nézz körül, nem jön-e autó.
- Dani alaposan körül nézett: először balra, aztán jobbra, aztán megint balra.
- Nem jön.
 - Akkor mehetsz. A következő sarok már a házunk.

Dani boldogan száguldott hazáig. Otthon gondosan levette a cipőjét, és már futott is kezet mosni - ahogy mindig. A nagy izgalomban észre se vette, hogy Pipacs Peti hopp! - kiugrott a zsebéből, egyenesen a jobb cipőjébe.

- Tehát itt lakik Dani. - állapította meg Pipacs Peti. - Felfedezésre fel!

Azzal kihajtotta a cipő nyelvét: ez lett a vitorla. Körbekötözte a cipőfűzőket: ez lett a kötéllétra. Megragadta a cipőkanalat: az lett az evezője. Így tolta előre a fél pár cipőt az előszoba kövezetén. Közben dalolni támadt kedve:

- Johohó! Kalózok vagyunk! Jihihí! Kalandozunk! Jehehe! Kincset találunk!

Azzal az előszoba közepén kiugrott a cipőből, bevetődött a szekrény alá. A félhomályban nyolc szem pislogott feléje.

- No te gonosz szörny! Azonnal add elő a kincset! - kiáltott a nyolc szem gazdája felé Pipacs Peti.

- Odaadom, odaadom, csak ne kiabálj! - vékony hangon jött a válasz. A félhomályból előmászott egy barna pókokcska.

- No azért! Tudd meg, nem mással akadt dolgod, mint a rettenthetetlen Pipacs Petivel!

- Jaj Pipacs Peti, te rettenthetetlen, kérlek, könyörülj rajtam!

- Én nem kegyelmezek ilyen soklábú pókoknak! Már a mezőn se hagytam, hogy hálójukkal lekössenek!

- Én nem szövök hálót. Etelka vagyok, a farkaspók. És csak éjjel vadászom. Nappal alszom. Vagyis aludnék, ha nem kiabálnál olyan hangosan, te rettenthetetlen.

- Biztos nem fogsz megkötözni?

- Nem én.

- Nem is fogsz megcsípni?

- Nem én. Miért is tennék ilyet?

- Nem szaladgálsz rajtam, hogy alaposan megcsikizz?

- Nem én. Csak aludni szeretnék.

- Akkor Etelka, a farkaspók, ezennel megkegyelmezek neked.

Etelka nagyot sóhajtott, és éppen visszahúzódott volna sötét rejtekébe, amikor Pipacs Peti utána szólt.

- Hohó! Megállj! És a kincs?

- Miféle kincs?

- Amit őrzöl.

- Nem őrzök én semmiféle kincset. Hanem pár napja ide gurult valami fényes. Azt elvihetnéd, mert mindig megcsillan rajta a nap sugara, és felébredsz.

Pipacs Peti megragadta a fényesen csillogó gömböt, és diadalittasan indult kifelé a szekrény alól. Az utolsó pillanatban azonban visszahúzódott, mert Anya lépteit hallotta.

- Danikám! - hangzott szigorúan. - Mit keres a fél pár cipőd az előszoba közepén? Tudod jól, hogy a helyére kell rakni.

- Én oda raktam. - Dani csodálkozva futott ki a szobából.

- És a cipőkanalat vajon ki vette ki a helyéről? Talán a mumus? - kérdezte összeráncolt szemöldökkel anya.

- Jaj dehogy! Biztosan a pipacsbaba volt! - mosolyodott el Peti.

- Aha. A pipacsbaba. - mosolygott most már Anya. - Akkor légy szíves, kérd meg a pipacsbabát, hogy rakjon mindent a helyére, jó?

- Rendben. És segíték is neki. - válaszolta Dani mosolyogva.

Anya bement a szobába, a kislány pedig lehasalt a földre, úgy nézett köröskörül.

- Pszt! Peti! Hol vagy? - suttogta.

Pipacs Peti büszkén bújt elő a szekrény alól.

- Itt vagyok! Leküzdöttem a tenger habjait, legyőztem a szörnyet, és megszereltem a kincset! - azzal büszkén mutatta a csillogó gömböt. Dani tátott szájjal nézte.

- Nahát, a különleges fényű üveggolyóm! Egy hete keresem! Hol volt?

- A nyolc szemű farkas karmai közül szabadítottam ki.

- Peti! Te egy igazi hős vagy! De most gyere, megmutatom a szobámat, jó? És kérlek, többé ne szaladj el!

- Rendben. Megígérem, hogy a következő kalandomra magammal viszlek! - azzal a kis pipacsbaba jókedvűen ugrott be Dani pólójának a zsebébe.

- Irány a szoba! - vezényelt hangosan.

Dani kuncogva tette a helyére a cipőt és a cipőkanalat, aztán úgy masírozott a szobája felé, mint egy valódi katona. Az igazi kaland még csak ez után következett, mert a kislány szobáját együtt fedezték fel aznap.

Hogy kivel és mivel találkoztak, azt azonban csak egy másik alkalommal meséltem majd el.

Tina Markus vagyok, a talentummobile.hu állandó mese- és ifjúsági szerzője. Már megjelent Adventi Mesék című mesekalendáriumom, amely a legkisebbeket szólítja meg. Jelenleg második könyvemen dolgozom, de a történetek folyamatosan peregnek ki az ujjaim közül. Remélem, Téged is elvarázsolnak!

Földi Marcsi Hazaértem

– A téren majd állj meg lányom, had' üldödjek a padon úgy, mint régen. Már vagy harminc éve nem jártam erre. Nagyon vártam már, hogy itt legyek.

– Jó. Én addig elmegyek, elintézem a dolgaim és jövök érted.

– Rendben, várlak.

Meg is álltunk. Én kiszálltam és a lányom elkísért a padig. Leültem. Elfáradtam, hosszú volt az út. Már órák óta autóztunk. Nem is tudom, mikor indultunk.

Hátradőltem és a napsütést élvezve lehunytam a szemem.

Hosszú évekkal ezelőtt elköltöztem a városból életem párjával. De egy éve egyedül maradtam. Így egymagam, idegen városban, nem akartam már ott élni. Soha nem éreztem igazán azon a helyen, hogy otthon vagyok. Ezért inkább visszajöttem. Mindig szerettem itt.

Semmi nem változott. Gyönyörű, hatalmas fák. És a tó ugyanúgy tündököl, mint régen. Szikrázik a tavaszi napsütésben. Most is tele van vadkacsákkal. A madarak csicseregve üdvözlik a tavasz érkezését. A gyerekek sikongatva szaladgálnak a tó körül, közben a kacsákat dobálják apró kavicsokkal. Azok meg hangosan tiltakozva, szárnyukat verdesve próbálják a tó vizétől elijeszteni a csintalan lurkókat. Persze a gyerekek nem igazán ijedősek, tetszik nekik a kacsák ricsaja, és folyamatosan csobban a kavics a vízben.

Mélyen beszívom a levegőt, hiszen évekig nélkülöztem. Szinte érzem, ahogy szétárad bennem. *Kicsit füstös, olyan mintha begyűjtottak volna. Ilyen gyönyörű időben? Biztos fáznak. Igaz, még alig múlt el a tél.*

Érződött a levegőben az a halk susogás, zizegés, selymes simogatás, ahogy ébrednek a fák, éled és újra festi magát a hosszú tél után a természet. Hosszú álmukat elhagyva bontogatják rügyeiket a növények, kíváncsian lesve a világra. A virágok is kandikálnak nagyot nyújtózva, ledobva magukról téli takaróju-

kat. A nap is bátrabban, merészebben simogatja az ember bőrét. Gyönyörű. Csak csodáлом, érzem és szívom magamba az életet. Együtt érzek minden élővel, együtt ébredek a természettel. Jó, hogy visszajöttem. Jó döntés volt. Otthon. Édes otthon.

Hangokra leszek figyelmes. Pici lány csacsogását hallom, ahogy anyját fúzi, hogy kicsit pihenni szeretne a padon.

– De anya, mindig leülsz velem, most miért nem?

– Kicsim, most ott ül egy néni, nem kéne zavarni. Gyere, menjünk, anyának sok a dolga.

Én csak hallgatom, és arra gondolok, mikor is hallottam ilyen kis csicsergő gyermekeket. A körülöttem élők már felnőttek. Milyen érdekes újra hallani ezt az édes hangot. Felidézi a régi élet szépségét, amikor még gyermekek között éltem. Az otthont. Szinte az illatát is érzem annak az életnek. A kicsi gyermek illata nem fogható semmihez. Az olyan illat...

Újra a csicsergőre figyeltem, aki meggyőzte anyját, hogy leülhessen.

– Jó gyere, megkérdezzük, nem zavarjuk-e! – sóhajtott az anya lemondóan.

– Ne haragudjon – szólított meg a nő kedvesen – szép napot kívánok. A lányom nem tágit attól, hogy leüljön erre a padra, mert délutánonként itt szoktunk kicsit megpihenni. Nem akarjuk zavarni, ha nem alkalmas, akkor tovább megyünk, úgyis még vásárolnom kell, de úgy megszokta, és nem tágit a napi szokásainktól.

–Dehogyan zavar, csak üljenek ide mellém – mondtam és közben arrébb húzódtam, hogy elférjenek.

A nő nem ült le, éreztem, hogy feszült.

– Jól van kincsem, egy kicsit üldögélj és utána menjünk vásárolni.

–Tudom, hogy furcsa, amit kérek – mondtam neki – nyugodtan hagyja itt a kislányt, beszélgetünk, addig ameddig ön bevásárol. Persze, csak ha bízik bennem.

Éreztem a nő megkönnyebbülését, és ez meggyőzött, hogy bízik bennem. Elmondtam neki, hogy én is a lányomat várom, aki szintén vásárol. Ha előbb meg is érkezik, mindenképp megvárjuk, menjen nyugodtan. Csókot nyomott a kicsi lány homlokára és megkérte, hogy illően viselkedjen velem, majd megköszönte a kedvességemet, és elment.

Ketten maradtunk.

– Hogy hívnak? – kérdezem tőle, hogy elinduljon a beszélgetés.

– Kata vagyok – mondja.

- Szia, Kata. Engem Mérinek hívnak.
Csend. Vajon miért, hiszen az előbb annyira csicssergett.
- Miért lettél ilyen szótlan?- kérdezem kedvesen, miközben hallok hatalmas sóhaját.
- Tudod, nagyon szeretném látni a világot.
- Hogyhogy a világot? Utazni szeretnél?
- Igen, azt is. De igazán *látni* lenne jó.
- Hogy érted ezt? – kérdem tőle meglepetten.
- Tudod, Méri néni én vaknak születtem, és nem látom a világot. Sose láttam a napot, madarat, fákat. Nem látom a tavaszt, a telet, a hulló havat. Nem látom az eget, a csillagokat. Mesélnél nekem erről? Tudod mit, kezd a nap-pal - kérlek lelkesen ez a csöpp ember. - Mesélj a Napról. Milyen a Nap? Éreztem, ahogy az arcomon legurul egy könnycsepp. *Pont én meséljek neked erről?*
- Na, jó. Mesélek neked a világról. Mesélek a napról.
- Figyelj jól, kicsi lány. Így néz ki az én világom, az én Napom. Elmondom, ahogy én látom.
- Történik ez minden reggel, mikor a Nap felkel, néha neki is nehezen megy ugyan, de tudja sok ember éltető ereje ő, így nem teheti meg, hogy nem kel fel. Lassan nyújtogatja sugarait, nyújtózik. Mindjárt kezdődik a nap és ő még itt lustálkodik – morgolódik saját magán. Hogy néz az ki, hogy elkezdődik egy nap a Nap nélkül? Gyorsan kipattan az ágyból, mert a Hold már lassan tűnik az égről, és neki kell felváltania. Már ahogy elindul, ragyogni kezd. Gyönyörű fény tölti be a körülötte lévő teret. Ragyogó és meleg, selymesen téged is körbe ölel. Elindulnak sugarai a világ minden pontja felé. Nap, mint nap öleli, ragyogja a világot gyönyörű sárga fényével.
- Milyen a sárga szín? – kérdezi Kata tőlem.
- A sárga olyan, mint az erő, mint mikor egy ölelést kapsz anyától. Amikor két erős karjával átölel, az olyan, mint a sárga: meleg és kellemes. Amikor sokáig ölel úgy, hogy szinte elolvadsz, az már piros és narancsszínű. Ez olyan, mint amikor otthon vagy. Otthon érzed magad ezekben a karokban. Ha tovább ölel, és úgy szeret, hogy már szinte a könnyeid csurognak a szeretettől, az már olyan, mint a zöld mező: selymesen illatosan simogató, cirógató érzés.
- Milyen érdekes – mondja – ahogy a színeket elmondod. Jó neked, hogy ezt látod. Szép a világod.
- Igen – mondom – jó nekem – és a könnyeimet nyelem.

Folytatom, mert kicsit eltértünk.

– Tehát amikor a nap kibújik az ég alján és lassan kikukucskál, a madarak százával, mit százával, ezrével üdvözlik. Rikongatnak, csivitelnek, örömben összevissza repkednek. Az állatok előbújnak odújukból, némelyek üvöltve, kukorékolva, kacagva köszöntik. Kevés dolog van, ami ennél fontosabb a világon, mint a napfelkelte. Ha a Nap nem kelne fel, a világ szomorú lenne. Az új nap mindig egy új kezdet, új remény. Az emberek újjult erővel munkába mennek. A tegnapról talán felejtene. Arccal a nap felé néznek, és igen, akkor tényleg mindent elfelejtene. Olyan ez, mintha a Nap varázsolni tudna. Amit megsimogat, az feléled. A fák, a virágok az érintésétől szinte újra megszületnek, a betegek meggyógyulnak, és az emberek szerelembe esnek. Amikor a nap a tengerek tetején táncot jár, szinte megfordul a világ. Akkor az ég s föld összeír, ilyenkor nincs határ és tér.

Amikor ragyog a nap, az illat eláraszt. A virágok így köszöntik a napot, illatfelhővel hintik be a világot. A madarak csivitelnek, minden bánatot összeszednek, felrepítik a naphoz, hisz ott fent minden ragyog. Boldogságot énekelnek a lelkedbe, hogy más ne férjen oda be. Aztán este, amikor a nap elmegy aludni, az emberek, az állatok is elmennek pihenni. A nap szabályozza, beraagyogja és körbeöleli az életet.

Csend. Hallgatunk mindketten. A Nap felé fordítom arcomat és élvezem az erőt, az életet. Öröm volt elmesélni ezt, hiszen nekem megadatott, hogy láttam a világot. Lassan a könnyeim is felszáradnak.

– Köszönöm, hogy ezt elmesélted nekem. Boldog lehetsz, mert láthatod a Napot – mondja a kislány – és éreztem, hogy csöpp szíve végtelenül szomorú. Már nem volt időm válaszolni, mert a lányom és Kata anyukájának a hangját hallom. Megérkeztek. Biztos összefutottak vásárlás közben. Kicsit sajnáltam, hogy ilyen hamar. Jó volt beszélgetni, érezni, és a Napot felidézni.

– Szia, anya megjöttem, és Kata anyukája is – mondja a lányom. – Összefutottunk vásárlás közben. Előre engedtem a pénztárnál, mert mondta, hogy a kislányát egy nőre bízta a parkban. Rögtön tudtam, az csak te lehetsz – és kedvesen csókot nyom az arcomra. Érzem, hogy közben mosolyog. Tudja, hogy mindenhol segítenék, mint régen, de ez már nem megy.

– Gyere anya, menjünk. Sietnem kell. Itt a botod, segíték – és kedvesen felsegített a padról.

– Mindig sietsz, lányom – morgolódom, miközben nehézkesen, kicsit bizonytalanul felkászálódok.

Éreztem, hogy a kislány anyukája meredten néz. Nem vette észre, hogy vak vagyok.

Suttogva kértem, amikor búcsúzóul átölelt, hogy Katának ne mondja el.

A kislány felé fordulok.

– Szia, Kata. Fogunk még találkozni, ha neked is kedvenced ez a pad. Én is nagyon sokat ültem itt régen, és ezután is fogok. A mesét pedig folytatjuk legközelebb. Gondolkodj el, mit szeretnél hallani a következő alkalommal. Ég veled Kata.

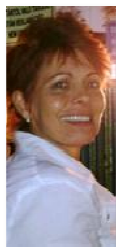
– A Nap legyen veled, Méri néni – mondja kedvesen – és elmentek. A lányom segítségével elbotorkáltam a kocsig. Mosolyogva ültem be.

– Miért mosolyogsz?

– Láttam a napot – válaszolok – úgy, mint régen, amikor még itt éltem. Már majdnem elfelejtettem milyen.

Hazaértem, lányom.

–Igen anya. Ez a te otthonod – mondta elcsukló hangon, és velem mosolygott.

Földi Marcsi - Nemrégem végeztem el a kreatív írás tanfolyamot, és azóta nincs megállás. Bármiről írok, ami megérint, rímekben vagy anélkül. Vidéken élek a természet közelében, feleség és három, már felnőtt gyermek édesanyjaként. Így könnyű ihletet meríteni. A gyermek a legjobb tanító meseter. Rajtuk keresztül tanultam meg, szinte mindent. Munkám az „Ember.”

Agota Sandorfy

Hol vagyok otthon?

A városban csak laktunk. Szülőfalum fedte a haza, az otthon fogalmát. Alig tízévesen már egyedül vonatoztam nagyanyámhoz. Anyám minden iskolai szünetben hazazupált, hogy többet tudjon túlórázni és megvehesse az áhított hűtőt, tévét, porszívót... Az a határtalan falusi szabadság megfizethetetlen élményekkel gazdagította a gyerekkoromat. A közeli erdők, mezők karnyújtásnyira voltak, talán ott tanultam meg, hogy gyalogolni jó. Nemcsak azért, mert eljutok a célba, de közben van alkalom megszemlélni minden tücskötbogarat amikkel összeakadok. Ma is tapasztalom, hogy gyalogolva lehet igazán fotótémát találni, jó példa erre a hetekig tartó El Camino.

Öregapám néha kivitt a mezőre, és míg a kocsit megrakta szénával, rám bízta a két tehenet. Egyik alkalommal az erdőszélen olyan édes epret találtam, hogy hamarosan megfedkeztem minden másról. Arra eszméltem, hogy egy mérges, öreg arc rámhorkan:

- Há'te! Hol vannak a rád bízott jószágok? Úgy látom te fogod a szekeret hazahúzni!

Ijedtemben sírni sem volt időm, szép lassan, olykor visszalesve odaálltam a szekérrúdhoz, hogy, na most aztán mindent bele! A szánalmas látvány láttán csupaszív nagyapám képtelen volt tartani a szigort és harsányan elnevette magát. Megígértette velem, hogy a szénát valóban megőrzöm és hazament a tehenekért... Engesztelésül most inkább gombát gyűjtöttem, amit vacsorakor nagyanyám örömmel tálalt fel a szokásos, sütőben sült krumpli mellé.

Nyáron naphosszat a forró porban caplattunk mezítláb, ami csiklandósan csapott fel az ujjaink közt. Zuhany helyett a gyakori záporban fürdettük le összekaristolt, pirosra égett, kényes városi bőrünket, miközben a pocsolókban tocsakoltunk nagy élvezettel. Télen szabad volt segíteni a nekem vállig

érő ösvények kiásásában, hogy a magas hó ellenére megközelíthetővé váljon a kút, a kamra, az ólak és a budi... Ezután mehettünk a templom mögötti lejtőre szánkózni. Nagybátyám óriási ötlete, hogy a motorkerékpárja mögé kötve húzzon bennünket, pillanatokon belül csődöt mondott. Nagy ívben repültünk a hóval teli árokba, és eltűntünk szem elől. Alaposan megijedtünk, mert ahogy leállította a motort a hirtelen beálló csöndben magunk sem tudtuk mi történt, élünk-e még? Sírjunk-e vagy ne vessünk?

A városban csak laktunk... Ahogy növekedtem, lassacskán változott a helyzet. A heti kétszeri mozizás, az uszoda, a korcsolyázható Duna jege egyre több örömteli elfoglaltságot kínált. A lakásból is egyre inkább otthon lett, bár nagyon nehezményeztem, hogy anyám kitiltotta a barátnőimet, akik esetleg "mindent tönkretesznek". Mire is jó a szép otthon, ha legalább egy délutánra sem oszthatom meg a barátaimmal? Életem legfontosabb tíz éve telt ebben a városban...

A városban megint csak laktunk! Minden idegen volt ebben az elképzelhetetlenül nagy metropoliszban! Apámmal, akivel annyira akartam találkozni, hamarosan végleg eltávolodtunk egymástól. Választásra kényszerített:

- Velem maradsz, vagy a fiúddal mész?

Nem volt nehéz dönteni. Szerencsére húszévesen fogalmam sem volt, mire vállalkozom! Ez a fiatalság hatalmas előnye, hogy bármire képes! Ha már fontolgatjuk a dolgokat, óvatoskodunk, sokat mérlegelünk, biztosak lehetünk benne, hogy nincs messze az öregedés réme... Húszévesen, szerelmesen, várandósan akárhol csodákat élhetünk meg! Nekem az első lelakott bérlakásokat is sikerült otthonossá varázsolnom, mindegyiket sajnáltam otthagyni, amikor megfelelőbbet, jobbat találtunk. Persze minden alkalommal tisztára súroltam az új helyet és amennyire lehetett lakályossá tettem.

Elsőször csak egy szobára telt, aminek szimpla ablakain besüvített a szél. Az addigra megszületett kislányom cumisüvegét, és minden más ételt a külső ablakpárkányon tároltam. Ágyunk annyira kiteknősödött, hogy a magyar

könyveimet stószoltam alája támaszul... Az egy tucat pelenkát egyenként mostam ki a fürdőkádban, hogy mindig tisztában legyen a picikém. Gondot csak az okozott, ha a kis drágaságom gyorsabban összehányt mindent, mint amilyen gyorsan megszáradt a mosás...

Legközelebb egyik üzlet felett megkaptuk a táncteremnyi konyhát, és a két hatalmas, deszkafallal elválasztott szobát. Erre a deszkafalra ragasztottam egy alufólia csíkot, amire sorban ráraktam a rajzaimat. Ettől egyszeriben ott-honossá vált. Az öt hatalmas ablakra a legolcsóbb, ronda anyagból eszkábált függönnyel voltam kénytelen beérni, ne már bebámuljon a szomszéd... A picurka, hevenyészett fürdőt éppen, hogy beszuszakolták a lépcső alá... Ezen csak addig csodálkoztam amíg rájöttem, hogy eredetileg az első emeleten, amiben lakom, volt a konyha és a nappali. A másodikon volt az eredeti fürdő, ott a hálószobák egyikét használták konyhának.

Egy nyáron önálló házat is béreltünk, ahol kilopták a gyerekek hintáját a kertből. Kislányom szokás szerint kiment, és rögtön bejött:

- Mami, hol a hintám?

- Miket beszélsz? Menj játszani...

Kinéztem, hát tényleg eltűnt, üres a kert! Másnap a kismacszkámat találtam holtan a virágágyás rácsa alá szorítva! Valakik nem tűrtek meg szomszédjuknak, innen mennünk kellett!

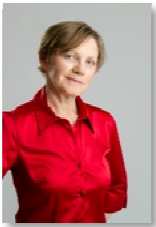
Szerencsénkre kaptunk olcsó bérű, két hálószobás, szociális lakást, ahol valódi otthonra találtunk. Végre egymásra merőleges, egyenes falak, szép redőnyös, jól záródó ablakok, szép konyha és fürdőszoba... Jobbat kívánni sem lehet! Azért itt is akadt kalandunk... A szemközti szomszéd felgyújtotta a matracát és majdnem hozzám nyomultak be a tűzoltók! Egy alkalommal a varrógépnél ülve éktelen csörömpölésre riadtam! Két kislányom a falramászást próbálgatta a fal és a tálaló közt, és sikerült a tálaló felső részét ráborítaniuk a varrógép baloldalára. Persze a maradék herendi porcelánom is tropa lett, de ami a lényeg, senki sem sérült meg! Gyakran láttam az ablakból balesetet, így szokás szerint kilestem az újabb csattanást hallva, de baleset seho! Lenézve láttam meg egy nagy autó sárhányóját a szuterén ablakából kikandikálni... rohanás le, mert két kislány lakott ott is. Elképesztő látványban volt részem. A

kocsi betöltötte a nappalit, úgy ült benne a két öreglány, mint akik teára ugrottak be... Az örmény háziasszony magába roskadva, motyogva ült a sarokban. Percekkel előbb zavarta be a tévé elől a lányait aludni! Mivel segíteni nem tudtam, megkönnyebbülve rohantam haza átölelni az enyémekeket...

Egyik nyáron, amikor a kisfiam egyéves lett, nagyszüleim nagy örömeire hazavittem a gyerekeimet a falunkba. Mindent megmutattam nekik, ami gyermekkoromban boldoggá tett - a kör bezárult.

Visszatérve vettük a házat, ami harmincegy éven keresztül az igazi otthonunk lett, mert abban nőttek fel a gyermekeim. Itt, ahova a barátaink is bejáratosak voltak, és ahol később a tizenhat tagúra bővült család is gyakran összejött ünnepelni.

Csupán bennem maradt meg a bizonytalanság, nehéz megállapítanom hol is a hazám, az igazi otthonom, ezért állandóan úton vagyok...

Agota Sandorfy – Torontóban élő nyugalmazott kohásztechnikus, aki szerelőszalagon, majd targoncásként húzott le húsz évet a kanadai General Motors egyik (mára megszűnt, nyoma sincs) üzemében. Azóta hátizsákkal járja és fotóztatja a világot. Az egyik első Vidi Rita: Író születik tanfolyam óta foglalkozik írással és legújabbán kínai ecsetfestéssel.

Dobos Márta

Szülői ház

Először a kéményt látta meg távolról, rajta a gólyafészekkel. Szíve összeszorult az emlékekre.

Az a forró nyár, az önfeledt lubickolások a faluszéli nádasos kacsaúsztatóban, a focizások a falubeli srácokkal, aztán az első szerelme, akit elvitt a leukémia. Aztán a serdülőkor összes keserédes emléke, a fülbe suttogások a bokrokban, majd az első tétova csók, a remegő kezek, a simogatások. Inkább ez a sok jó maradt meg belőle, az a felhőtlen gyerekkor.

Tekintete a kerekeskútra tévedt, ami az udvaron álldogált. Benőtte az iszagalag, alatta egerek rohagáltak fel-le, omladozott az oldala. Hányszor merte belőle a friss, hús, tiszta vizet anyjának a mosáshoz meg a főzéshez! Sose volt elég belőle, mindig több kellett. Hogy fájt a karja a tekeréstől, meg amikor ki kellett a nehéz vödört emelni! Hol van már az anyja is! Összefacsarodott a szíve az emlékekre.

Könnyei közül a függöny libbenését látta, ott a konyhában, ami mögött az anyja leskelődött utána. Onnan figyelte minden reggel, ahogy büszkén ment az iskolába, hátán az iskolatáskával, és csak nézte és nézte, ahogy az ő kislánya önállóan lépdel mind messzebb és messzebb tőle. Mert nehezen engedte el maga mellől, mindig olyan anyás volt. Most meg a világ másik feléről tért haza.

Megrázta a fejét, elhessegette a látomást. Megigazította magán a fekete sálát, fázósan húzta össze a fekete ballonkabátot, hideg volt még a reggel.

Nagy levegőt vett és nekiindult az elhagyott szülői háznak, ment számba venni a hagyatékot.

Dobos Márta – Novellákat írok főként. Tavaly decemberben jelent meg első, Papírcsavar című novelláskötetem. Pár percnyi lelki feltöltődésnek szánom írásaimat a mindennapok taposómalmában. Gyerekkorom óta imádom a kutyákat – és ez kölcsönös. Izgatottan várom a Minerva Capitoliuma olvasóinak visszajelzését írásaimról.

Klinkovics Márta Xénia Otthon

Nekem az otthon te vagy.

Mit számít száz meg ezer fényesre glancolt lakás, hamis csecsebecsék, szőnyeg, kárpit és tapéta.

Mit számít lakcímkártya és kommunális adó, utca és házsám, udvar és gang.

Az a döbbenet számít, amit akkor érzek, amikor kimondod, amit gondolok, megteszed, amire vágyom, felmutatod, amit keresek.

Az a szent nyugalom, amikor rád gondolva úgy érzem: hazaérkeztem.

Az a kötelék számít, ami öröktől fogva húzódik köztünk, és csak a halál, vagy még az sem.

Hiszen kapcsolatunk karmikus és végtelen szövődéke a léleknek, elég a tudomás arról, hogy még létezőnk. És szeretünk.

Ezért vagy te az egyetlen otthonom, hazám, határtól, nemzettől függetlenül, mert benned találtam meg a végtelent, amire minden esendő vágyakozik egész életében, és sosem találja meg.

Az én terem, időm, és minden gondolatom, a végtelenem te vagy.

Klinkovics Márta Xénia - Legkedvesebb tevékenységei az olvasás és az írás. Már gimnazista korában kiadókkal levelezett. Később újságírást (is) tanult, de pályája más irányt vett. Eddig az asztalfióknak írt verseket, leveleket, egyperceseket, jelenleg első regényén dolgozik.

Tartalomjegyzék

- Nyíriné Takács Éva: Ami nekem Erdély 1. oldal
- Carol Inna: Hotel a csillagok felé - 3. oldal
- Engi Zsuzsa: Mesél az öreg óra - 11. oldal
- E. V. Seymour: Itthon, édes otthon - 14. oldal
- Töpsz Livia: Életünk lapjai - 16. oldal
- Köbli Szilvia: Otthon, édes otthon - 19. oldal
- Boros András: Jégkirálynő a feleségem... - 21. oldal
- Buschmann Éva: Egyszerűen otthon - 23. oldal
- rame-: Háztól házig- 25. oldal
- Hunka Zenta: Valami más - 30. oldal
- Lupán Ágnes: Vigyé! - 32. oldal
- Prech Kati: Az álomtalan asszony - 36. oldal
- Szabó Ágnes: Az el nem reppent pillangó - 39. oldal
- Tóthné Erdei Gyöngyi: Várva várt otthon - 41. oldal
- Reka Green: Sárparádé - 46. oldal
- Oláh Gyöngyi Gyöngyi: Ballada a balkonról - 49. oldal
- Gyarmati Magdolna: Naplemente - 52. oldal

Wekker Anita: Szállás egy éjszakára - 54. oldal

Ládi Zsuzsa: Otthon - 58. oldal

Kate Lynn: Világomban minden rendben van - 61. oldal

Kolonics Zoltán: Otthon - 64. oldal

Borbás Mia: Megesett a nagy eset - 66. oldal

Sulyok P. Julianna: Összetartozás - 68. oldal

Tina Márkus: Pipacs Peti otthon - 78. oldal

Földi Marcsi: Hazaértem - 81. oldal

Agota Sandorfy: Hol vagyok otthon? - 86. oldal

Dobos Márta: Szülői ház - 90. oldal

Klinkovics Márta Xénia - Otthon - 92. oldal

Tartalomjegyzék - 93. oldal

Impresszum - 95. oldal

A Minervában publikáló írók oldalait és további írásaik elérhetőségét ezen az oldalon találod meg:

<http://www.kreativiras.com/dicsosegfal/>

Ha egy ismerősödtől kaptad meg ezt a számot, akkor itt kérheted el a többi:

<http://www.minervacapitoliuma.hu/itt-kerd-el/>

Impresszum:

Kiadó: HősNők Kiadó Bt.

Felelős szerkesztő: Vidi Rita

A Minerva Capitoliuma az 1999. évi LXXVI. - a szerzői jogokról szóló - törvény, és a Ptk. hatálya alá tartozik.

A Minervában olvasható írásokat sem részleteiben, sem egészben nem engedélyezzük tovább közölni, idézni.

A Minerva egyes számait bátran továbbküldheted ismerőseidnek, de csakis ingyenesen!

Értékesítési forgalomba nem hozható!

Jogsértő tevékenység tapasztalása esetén elővesszük jogászunk elérhetőségét és nem félünk használni.

A következő szám megjelenése várhatóan következő hónap közepén lesz.